EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

Sayı: 16/24 OCAK 1977/250 KURUŞ

SON BİR AY İÇİNDE 7 KARDEŞİMİZ FAŞİST KATİLLERCE KATLEDİLDİLER.

TUFAN LİCELİ, AYNUR SERTBUDAK, GÖKHAN EDGE, AHMET SÖKE, ALİ NECİP BOZALİOĞLU, ZÜLFİKAR URALÇİN, TAMER BENİAL.

KANLARI YERDE KALMAYACAK.

Faşist Cinayetler, İşkenceler, Oligarşinin Baskıları Mücadelemizi Durduramaz

DGM Savcısının Hazırladığı İddianameyi 2. Ağır Ceza Mahkemesi Karara Bağladı

İYÖD BAŞKANI PAŞA GÜVEN POLİS TARAFINDAN KOMAYA SOKULDU

SORUMLU MÜDÜRÜMÜZ TANER AKÇAM 8 YIL 9 AY HAPİS, 3 YIL SÜRGÜN CEZASINA ÇARPTIRILDI

KAHROLSUN FAŞİZM-KAHROLSUN OLİGARŞİ

Yazı İşleri Müdürümüz TANER AKÇAM HAKKINDA OLİGARŞİ HÜKMÜNÜ VERDİ: 8 YIL, 9 AY AĞIR HAPİS, 3 YIL SÜRGÜN

DAVANIN GELİŞİMİ:

Arkadaşımız Taner Akçam, 10 mart 1976'da gözaltına alındı ve sonraki günlerde Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinin peşpeşe verdiği 6 tutuklama kararıyla tutuklandı. Ayrıca 1975 ekiminde CHP'nin Tandoğan'daki seçim mitingi dönüşünde çıkan "Maltepe Olayları"nda eski AP Milletvekili Zühtü Pehlivanlı'yı öldürmekle suçlandı. Yüzleştirmelerden sonra "takipsizlik" kararı verildi. Bunun yanında sivil mahkemelerde de bir kaç iddianame hazırlandı. Taner hakkında tutuklamaların 5'i **Devrimci Gençlik Dergisi'nde**, 5.broşürde yayınlanan yazılara ilişkindi. Biri ise, "ODTÜ-DER" gibi komünist bir gizli örgüt kurmaktan dolayıydı. ODTÜ - DER davası sanıklarının tümü hakkındaki -ve Taner hakkında da- tutuklamalar daha sonra 9 temmuz 1976'da kaldırıldı. Ancak Taner'in tutukluluğu hâlâ sürüyor. Devrimci Gençlik Dergisi davası ise 17 ocak 1977'de karara bağlandı. Arkadaşımıza 3 yıl 9 ay ağır hapis, 3 sene de Bilecik'de sürgün cezası verildi.

Devrimci Gençlik Davasında Ankara DGM Savcısı Atillâ Ülkü, arkadaşımız hakkında 5 ayrı iddianame düzenledi. Bu ara dergimizin 1, 2, 4, 5, 6. sayıları ve "Gençliğin Mücadelesi ve Örgütlenmesi Üzerine" adlı broşürümüz toplatıldı. Arkadaşımızın sorgusu sırasında DGM Savcısı öfkesinden masaları kemirerek, oligarşi adına: "Sol gruplar içinde siz en tehlikeli olanısınız. Hepsinin birliği sağlamaya uğraşıyorsunuz" diyerek aynı saldırılarını iddianamelerde de sürdürdü. 14 kere TCK'nun 142., 149 kere TCK'nun 159. maddelerini ve sayısız kere diğer maddelerini ihlâl etmek iddialarıyla toplam 670 sene ceza istedi.

Saldırı öylesine açıktır ki, DGM Savcısı, iddianamesinde onlara "adalet" namına kılıf uydurmakta zorluk çekmektedir:

" 'Emperyalizme bağımlı ve bir azınlık yönetimi olan oligarşik diktanın baskısı altındaki ülkemizde de' ibareleri ile Cumhuriyet alenen tahkir ve tezyif edilmektedir... Türkiye Cumhuriyeti Devleti emperyalizme bağımlı olmadığı gibi oligarşik diktanın baskısı altında da değildir."

" 'Sömürgeci devlet politikası' ibaresi ile Cumhuriyet tezyif edilmektedir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti sömürgeci değildir. Bunu iddia etmek Cumhuriyeti küçültmek anlamını taşır."

(...)

" 'Polisin artan... saldırıları' ibaresi ile de devletin emniyet muhafaza kuvvetleri tezyif edilmekte, polis saldırgan olarak nitelendirilmek istenmektedir. Polis saldırgan olmayıp, TC kanunlarının kendisine tanımış olduğu hak ve yetkileri kullanarak memleketteki asayişi temin etmektedir."

(...)

" 'Karşımıza kiralık itlerini ve polislerini dikiyor' ibaresi ile devletin emniyet muhafaza kuvvetleri tahkir edilmektedir. Zira polis kiralık itlerle işbirliği yapmakla itham edilmekte ve bu şekilde kiralık itlerle eş anlamda tavsif edilmektedir."

(...)

" 'Ülkemiz emperyalizme bağımlı, içinde çağdışı üretim ilişkilerini barındıran çarpık kapitalizmin hüküm sürdüğü' yarı sömürge bir ülkedir' ibaresi ile Cumhuriyet tezyif edilmektedir. TC Devleti emperyalizme bağımlı olmadığı gibi sömürge de değildir. Bunun aksinin iddiası Cumhuriyeti tezyif küçük düşürme anlamına gelmektedir."

(...)

" 'Hakim sınıfların yamalı bohçası MC Hükümeti' ibaresi ile hükümetin manevi şahsiyeti tezyif edilmektedir. T.C. Devletinde bir tek hükümet vardır. O da kendilerine Milliyetçi Cephe adını takmış olan hali hazır T.C. Hükümetidir."

(...)

" 'Gençliğin devrimci eyleminin birliği için' başlıklı başyazıda [1.sayının başyazısı] komünizm propagandası yapılmaktadır. Bu yazıda özet olarak dağınık haldeki muhtelif gençlik örgütlerinin birleşerek, yek vücut olmaları önerilmekte, Türkiye'deki aleni komünist partisinin bulunmayışından şikayet edilmektedir."

(...)

" 'Dev-Genç'in Mücadelesini Doğru Kavrayalım' başlıklı yazıda da komünizm propagandası yapılmakta(...) ve günümüzde de aynı şekilde bir öğrenci gençlik birliğinin kurulması ve bu birliğin pasif olmayıp, dinamik bir şekilde eylemler yapması öngörülmektedir."

(...)

" 'Demokratik Ortaöğretim Kavgamızda İleri' başlıklı yazıda da keza komünizm propagandası yapılmakta ve komünist faaliyetlerin ortaöğretim müesseselerine, öğrencilerine sirayet ettirilmesi öngörülmekte, bu hususta tavsiyelerde bulunulmakta, binaenaleyh son günlerde ortaöğretim müesseselerinde meydana gelen olayların ne sebeple meydana geldiği ve kimler tarafından tanzim edildiği açıkça anlaşılmaktadır."

(...)

"...başlıklı yazıda. milli duyguları yok etmek veya zayıflatmak için propaganda yapılmaktadır. Doğu'daki Kürt halkına baskı yapıldığı, o bölgede Kürt milletinin mevcudiyeti, bunların Türklerden ayrı bir milliyet olduğu işlenmekte ve geçmişi ortaya konmaktadır. T.C. Devleti sınırları içerisinde yaşayan herkes Türk vatandaşıdır. (Arızî olarak bulunan yabancılar hariç). Bunun dışında, Kürt, Ermeni, Berberi, Çingene, Lâz, Rum, Arap... gibi milliyetler yoktur. Gaye orada yaşayan Türk vatandaşlarına ayrı bir milliyettenmiş gibi propağanda yaparak onların Türklük milli hislerini yok edip, yerine Kürtlük milli. hislerini ikâme ile T.C. Devletine karşı ayaklandırmaktır. Zira, bölüp, parçalayıp yok etmek komünizmin taktiklerinden biridir."

Bunlar iddianamelerden sadece birinden yaptığımız alıntılar. Ama, oligarşinin savcının şahsında, saldırılarını özellikle hangi noktalardan yönelttiği, çıkarlarını korumada ne tür katı tavırlar içinde olduğunun tipik göstergeleri...

DGM Savcısının iddianamesini okunmasının ardından arkadaşımızın ve avukatlarının (tahliye, bilirkişi incelemesi v.b.) çeşitli taleplerinin olduğu, savunma yapmaya giriştikleri duruşmalar başladı. Dava kamuoyunun basının gömüldüğü derin sessizlik altında sürdü. DGM'lerin kapanması ile ise Ankara 2.Ağır Ceza Mahkemesine devredildi.

Davaya Ankara 2.Ağır Ceza Mahkemesinde devam edildi. DGM savcılığından atanan Savcı Aykut Kutlay iddia makamının mütalâasını yeniden toparladı. Oligarşi, Aykut Kutlay'ın şahsında, Devrimci Gençlik Davasında daha "akıllı" bir savunucusunu bulmuştu. Bu kez daha akıllıca ifade edilen bir mütalâa ile arkadaşımızın cezalandırılması isteniyordu. Avukatlar, arkadaşımıza atılan suçların yasal öğeleriyle isnadedilen fiiller arasında uyum bulunmadığı için suçlar oluşmadığını savunarak, beraatine ve tahliyesine karar verilmesini istediler. Taner Akçam'da emperyalizme ve faşizme karşı mücadele etmekte olduğunu, bunun sa yurtseverliğinin bir gereği olduğunu belirtti savunmasında. Ve "gereği düşünüldü": Arkadaşımıza 8 sene 9 ay ağır hapis ve 3 yıl Bilecik'de sürgün cezası verildi.. "Yurtsever basın"ın ölüm sessizliği, konuya sağırlığı sürüyordu hâlâ...

OLİGARŞİ TANER AKÇAM'IN ŞAHSINDA DEVRİMCİ GENÇLİK'E NİYE SALDIRIYOR?..

Devrimci Gençlik Davasında Taner Akçam'a 670 yılı bulan ceza istemeler, DGM'lerin Anayasaya zaten aykırı oluşundan mı, DGM Savcısının siyasi eğilimleri, sadistliğinden miydi? Yoksa savcıların hesap bilmezliğinden mi? Nihayet 8 yıl 9 ay ceza verilmiş olması da mahkeme üyelerinin aile geçimsizliğinden. karar anında canlarını sıkan bir olayın etkisinde kalmalarından mı ileri geliyordu? Hadi onlar öyle diyelim. Şu "yurtsever" basınımız niye susuyordu? Yoksa demokrasinin sağlıklı işleyişinin mi kanıtıydı bu yargılama? Öyle ya, Devrimci Gençlik bunca zamandır bilmem kaçıncı sayıya dek çıkıyor olduğuna gore!

Sınıf mücadelesinin katı işleyişinden habersiz, O'nun dayattığı, gerektirdiği sorumlulukları üstlenmek diye bir sorunu olmayanlar, Marksizm-Leninizm öğretileri ışığında emperyalizmin ve ülkemizin sorunlarının doğru değerlendirilmesine dayanan bir devrim anlayışı olmayan, faşizm konusunda tam bir kafa kargaşası içinde olanlar için yukarıda sıraladığımız soruların mahkeme kararına ihmal edilmez yüzdelerle katkısı vardır.

Onlar, kan, zulüm ve terörle sürdürülen mevcut sömürü düzeninin işleyişine gözlerini yummakta; Devrimci Gençlik'de savunulan doğru siyaseti ve onun pratikte kazandığı boyutlar, Devrimci hareketin gelişi karşısında deve kuşu gibi başlarını kuma gömmekteler. Hesaplarda karışıklık yapıp "elde"leri burjuvazinin hanesine yazmaktalar.

Ama oligarşi hesabını iyi biliyor. Vuracağı yeri de. Çıkarlarını tehdit eden gelişmeleri başından kırmaya çalışıyor. Devrimci - Gençlik'te yayınlanan devrimci mücadelenin toparlanmasını, örgütlenmesini sağlayacak yetkinlikteki görüşlerin kitleleri sararak maddi bir güç haline gelişi ürkütüyor O'nu. Devrimci hareketten bir savaşçısını, Taner Akçam'ı, taş duvarları ardına hapsetmekle devrimci hareketi zaafa uğratacağını sanıyor. Ama işte bu noktada yanılıyor. "Devrimci Gençliğin Eyleminin Birliği" Devrimci Gençliğin-kitlelerin o doğrultuda somut çalışmalara yöneldiği bir slogan oluyor. Gençliğin toparlanması devrimci hareketin de doğru görüşler etrafında toparlanıp yükselmesine katkıda bulunuyor... Oligarşi biliyor hesabını ama, devrimci hareket bir daha yaman biliyor!... Vız geliyor duvarları...

SON SÖZ

Bir yiğit daha yatıyor şimdi demir kapı-taş duvarların ardında. Kurtuluşa kadar savaş sloganını devrim yoluna kanlarıyla yazanların izinde... Mücadelede kararlı. Heran Devrimci Hareketin en hareketli yerinde yer alacakmış gibi dimdik. Sekiz küsür yıla hükümlü. Ama Devrimci Hareketle iç içe. O'nun kopmaz bir parçası. O'nun yargılamasına karşı sorumlu. Mücadeleye azimli. Son sözünü söylemiş: K A H R O L S U N F A Ş İ Z M K U R T U L U Ş A K A D A R S A V A Ş!

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bır çıkar SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI:

YURTİÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.- TL.
YURTDIŞI : Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.- TL.

Abone olmak için FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601'e para yatırılması yeterlidir.

Sahibi ve Sorumlu Müdür: FARUK YÜKSEL
Yazışma Adresi: P.K. 207 Kızılay / ANKARA
BASKI: EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI:
Hasan ÜRESİN - Kestelli Cad.
Harputlu İşhanı P / 20 — İZMİR

BUGÜNKÜ SİYASİ DURUM ÜZERİNE

Oligarşik diktatörlük sıkıntılar içinde kıvranıyor. Emperyalizmin derinleşen bunalımına bağımlı olarak yeni sömürge ülkelerin çarpık ve dışa bağımlı ekonomileri daha bir şiddetli sarsılıyor. Ve bu sarsıntıların sistem içinde ilâcı yok, tedavisi imkansız. Emperyalizmle bütünleşmiş tekelci burjuvazinin ayaklarını bastığı zemin, şiddeti her geçen gün artan bir şekilde sallanıyor.

Emperyalizme bağımlı, yukarıdan aşağıya tekelci biçimde geliştirilen çarpık kapitalizm bu ekonomik sarsıntıları atlatacak dinamiklere sahip midir? Ekonomik buhranı, dar boğazları, olumsuzlukları olumluya çevirebilen, sıkıntılara rağmen kendini yenileyerek nispeten düzgün büyüyen, gelişen bir yapı görünümünde midir? Bizim gibi ülkelerde kapitalizmin krizi süreklidir. Tekelci kapitalizmin genel olarak üretici güçlerin gelişmesine engel teşkil etmesinin yanı sıra ülkemizdeki tekelci yapı kendi iç dinamikleriyle kendisini yenileme şansına sahip değildir; dışarıya göre **"genişler"**, dışarıya göre kendini üretir.

Ülkemizdeki kapitalizmin problemleri kısaca şunlardır: Kırsal alanda pazar tam olarak gelişmemiştir; toprak ağaları ve tefeci bezirganların mevcudiyeti sözkonusudur. Finansman ve döviz güçlükleri, ekonomideki hastalığın, çarpıklığın göstergeleridir. Ekonomik dışa bağımlılık, hammadde (ara malları) sorunu mevcut **"montaj sanayiin"** kaçınılmaz sonucudur. vb.

Bu çarpık kapitalizm, kendi çarpıklığına **"uygun"** siyasi oluşumlar ortaya çıkarıyor. Tekelci burjuvazi, siyasi iktidarı zoraki müttefikleri ile paylaşıyor, toprak ağalarının ve tefeci bezirganlarının en irilerini kendi mihveri etrafında iktidara ortak ediyor. Bu çelişkili, zoraki ittifak (oligarşik diktatörlük) doğrudan doğruya ekonomideki çarpıklığın, tekelci burjuvazinin güçsüzlüğünün ürünü. Ekonomideki kriz üst yapıya bu biçimleniş içinde yansımaktadır. Tekelci burjuvazinin ayaklarını bastığı yeni sömürge ekonomisi sallandıkça kitlelerin artan sıkıntıları ve sömürülerine paralel olarak hakim sınıfların kendi aralarındaki çıkar çatışmaları keskinleşmektedir. Tekeller arası rekabetin artması ile oligarşinin tekel dışı unsurları bu çatışmada tekelci burjuvazinin hiziplerinden birinin safında diğerine karşı yer alıyorlar (hangi tekel grubu kendilerine karşı daha tavizkâr davranıyorsa onun yanında).

Oligarşinin iç çatışmaları, sömürüden pay alma ve kendi varlığını devam ettirme kavgaları siyasi mücadelenin belirleyici yönünü oluşturuyor diyebiliriz. Varlığını devam ettirmek için ekonomik krizin yükünü sömürülen kitlelerin üzerine aktarmak ve biraz daha fazla sömürmek yolunu seçen tekelci burjuvazi işçi sınıfının ve diğer sömürülen halk sınıflarının kendiliğinden direnişleriyle karşılaşmaktadır. Fiyat artışları yoluyla hergün ekmeğinin bir parçasını yitiren yoksul ve sömürülen yığınların hoşnutsuzluğu ve feryadı yükseliyor. Ancak bu kendiliğinden muhalefet, oligarşinin iktidarını tehdit eden örgütlü ve iktidara yönelik bilinçli bir siyasî eyleme dönüşmüş değildir. Sınıflar çatışmasının siyasî mücadele esnasında hakim sınıfların bütün örgütlülüğüne karşın halkımız bölük pörçüktür. Emperyalizme ve oligarşik diktatörlüğe karşı halkın demokratik iktidarını hedefleyen, işçi sınıfı ideolojisi temelinde örgütlenmiş bir siyasi parti yoktur. Bundan dolayı, böyle bir partinin önderlik ettiği, iktidara yürüyen halk hareketi oluşamamıştır. Ama buna rağmen halkın kendiliğinden direnişi hakim sınıfların yönetimini zorlaştırmakta, onların ekonomik-demokratik düzeydeki talepleri dahi hakim sınıfları güç duruma sokmakta, kendi cılızlığının sonucu sık sık yönetemez duruma düşmektedir.

İşte bu anlamda, siyasî çatışma platformunda izlediğimiz oluşumların sebebi, halkla oligarşi arasındaki **iktidar** çatışması değildir. Oligarşinin içine yuvarlandığı siyasi kriz, ekonomiden kaynaklanan, yukarıda değindiğimiz özellikte bir kapitalizmin kendi içinde tedavisi imkansız hastalığının bir ürünü olarak ortaya çıkıyor. İktidar alternatifi bir halk hareketi olmadığı halde oligarşi kendi kendine yönetemez duruma düşüyor. Tekeller arasındaki çatışmalar siyasi krizlerin sebebi oluyor.

MC HAKİM SINIFLARIN SİYASİ OLARAK YÖNETEMEZ DURUMA DÜŞMELERİN EŞİĞİNDE BULABİLDİKLERİ HÜKÜMET ÇÖZÜMÜDÜR!

MC iktidarını düşünürken MC'nin varlık sebebini doğru saptamak gerekiyor. MC tekeller arası çatışma tabanına dayanan bir kuruluştur; tekelci burjuvazinin iç çatışmalarını yansıtan ve bu çatışmalara rağmen (bu çatışmaları bertaraf etmek, hiç olmazsa uzlaştırabilmek yoluyla) tekelci burjuvazinin iktidarının mümkün olan (veya gerçekleştirilebilen) bir biçimidir.

MC, oligarşinin belkemiğini oluşturan tekelci burjuvazinin çıkar çatışmalarından dolayı siyasi olarak yönetemez durumunun eşiğinde bulabildiği hükümet çözümüdür. Oligarşinin tekel dışı unsurları tekeller arası çatışmalarda bir tekel hizbinin yanında saf tutarak çatışmaya katılıyorlar demiştik. Fakat bu tekel dışı unsurların herhangi bir tarafa ağırlık koyması bile çatışmayı kesin kazanmak için yeterli bir avantaj sayılamaz. Tekeller arası çatışmanın karakterine uygun bir çözüme ulaşabilmesi için bir tarafın diğer tarafı ezmesi veya en azından sesini çıkartamaz duruma sokabilmesi gerekir. MC hükümeti oligarşi içindeki çatışmaların (kısa da olsa) böyle kesin çözümünün ürünü bir hükümet değildir. MC bu çatışmaların geçici çözümünün ürünüdür.(1) Bu çatışmalardan dolayı kurulabilmiş bir hükümetin devam edebilmesi de oligarşi içindeki çatışmaların bu çözümsüzlüğünün devam etmesi ve müzminleşmesine bağlıdır.

Diğer yandan MC hükümet çözümüde bu çatışmaların bir uzlaşması sayılmalıdır, şöyle; çatışan tarafların kesin hesaplaşmayı ertelemekte zımni anlaşması temelinde bir uzlaşmadır. Tekelci burjuvazinin sosyal varlığından endişe etmesinin sonucu ortaya çıkmış bir durumdur. Onun güçsüzlüğü ve ekonomik problemleri bir taraftan kendi içinde çatışmayı keskinleştirir, çözümü güç ve kaçınılmaz hâle sokarken, diğer taraftan da bu çatışmaların karakterine uygun çözümünde elinin titremesine yol açmaktadır. İşte böyle bir durum MC hükümetinin varlık şartıdır. Gerçi MC hükümet çözümü, tarafların çıkarlarına "eşit" olarak hizmet eden bir çözüm değildir. Taraflardan biri bu çözümden daha fazla yararlanmaktadır. Ancak her iki taraf da çıkar hesaplarını kısa da olsa halletmiş değildir. Çözümsüzlük taraflar için gündemdedir.

Daha MC kurulmadan önce bu, çözümlenmesi geciken çelişkilerin ızdırapları çekilmekte idi Çözüme ulaşılamaması olayı yavaş yavaş MC ortaklığı gibi, tekelci burjuvazinin hiçbir kanadını tam olarak memnun etmeyen, ama ehven-i şer cinsinden, bugünden yarına çökeceği beklenen, kararsız, sallanan bir hükümeti ortaya çıkardı. MC hakkında çok şeyler söylendi, çok şeyler yazıldı. **"üç ay dayanamaz"** dendi. Hatta bir zaman gazeteler **"bugün çöktü, yarın çökecek," "ha çöktü, ha çökecek"** diye yorumlar getirdi durdu. Böyle yorumlar halâ devam etmektedir. MC'nin varlık sebebi anlaşılamayınca bu türden günlük yorumlar olağandır. Ve iki yıldır hükümetin devam ediyor olması, anlaşılamaz görünebilir. Hatta bazılarına tesadüf gibi gelebilir. Aslında hükümetin devam ediyor olması temel bir sebebe bağlıdır. O da yukarıda açıkladığımız, oligarşinin içindeki devam eden çatışmalardır; bu çatışmaların nihaî çözümünün açıkladığımız sebepten ötürü mümkün olmamasındandır.

MC KAN DÖKMEDEN YAŞAYAMAZ

MC gibi bir hükümetin ayakta kalabilmesi için bu temel sebepten kaynaklanan bir dizi çatışmaya daha ihtiyacı vardır. En önemlisi, ülkede bir sertlik ortamı yaratmaktır. **"sol tehlike"**, **"komünizm tehlikesi"** demogojisini yağınlaştırmak, oligarşi içindeki çıkar çatışmalarının üstünü örtmek, ortak düşmana karşı, sola karşı, komünizme karşı cihat açmak yolu ile, ihtiyaç duyduğu ortamı yaratmak MC'nin vazgeçemeyeceği bir işti ve öyle yaptı. Bir vampirin kan içmeden yaşayamayacağı gibi, MC ortaklığı da böyle bir sertlik ortamı yaratmadan, bir bütün olarak halkı daha fazla ezmeden, daha fazla sömürmeden ve bu kanlı sömürünün tehlikeye girdiği inancını hakim sınıfların kafasına sokmaya çalışmadan yaşayamazdı.

MC İktidarından bu tarafa yaşanan süreç şöyle bir gözden geçirilsin: Özet olarak, görünen tablo bir iç savaş tablosudur. Ama öyle bir iç savaş ki (MC'nin ihtiyaç duyduğu, yaşamak için yaratmak zorunda olduğu) oligarşinin resmi ve sivil savaşçıları örgütlü bir biçimde halka saldırmaktadır. Düzenli ve programlı bir saldırıdır bu. İpler kesinlikle ellerinde, insiyatif onlarda. Bu saldırı karşısında halk bölük pörçük, sistemsiz bir savunma içine giriyor. Bu savunma doğru ve kararlı bir önderlik altına disipline edilemiyor.

Sömürge tipi faşizmin uygulaması, en kör gözlerin bile görebileceği bir biçimde hüküm sürüyor. Faşist çeteler devlet tarafından örgütlendirilip halka saldırtılıyor. MC hükümeti döneminde faşist katillerin öldürdükleri ve yaraladıkları insanların sayısını herkes unutmuştur. Faşist saldırı ve cinayetler günlük, basit olaylar haline gelmiştir. İşkence tezgahları hiç te 12 Mart döneminden farklı çalışmıyor. Üniversiteleri faşistleştirme politikası bütün şiddeti ile devam ediyor ve bu politikanın sonuçları ortada: Üniversiteler faşistlerin işgaline bırakılmak isteniyor; polisle beraber faşist çeteler gençliğe bütün güçleriyle saldırıyorlar; üniversitelerde faşizmin saldırısı altında öğrenim yapılamıyor, öğretmen okullarındaki uygulamalar ortada; işçiler, memurlar, öğretmenler üzerine saldırılar her geçen gün artıyor…

Peki bütün bu kanlı saldırılar, MC'nin açmış olduğu anti-komünizmsavaşı,döktüğü bu kadar kan, öldürdüğü bu kadar insan onun derdine derman oluyor mu? Oligarşinin iç çatışmalarına çözüm getiriyor mu? Hayır getirmiyor; aksine bu çatışmaların çözümünü geciktirdiği için daha da müzminleşmesine yol açıyor. MC'nin bu halk düşmanlığı istediği kadar **"milliyetçi"** maskeler takmaya çalışsın, istediği kadar **"mülkiyetçilik"** demogojisi yapsın hergün biraz daha teşhir oluyor; halkın her geçen gün biraz daha öfkesini ve bilincini arttırıyor.

YENİ ÇÖZÜMLERE DOĞRU

MC hükümetinin kişiliğinde oligarşinin yönetemez hale gelişini gözlemekteyiz. Tekelci burjuvazinin ekonomiden kaynaklanan yönetim buhranı devam ederken, buhranın çözüm yolları üzerinde de bir anlaşmazlık olduğunu tesbit ediyoruz. Tekelci burjuvazi, kurumsal faşizmin sağladığı imkanlarla, uzun sürede ekonomik ve siyasi kirizin üstesinden gelemeyeceği yolunda bir düşünceye sahiptir. O bakımdan, **"devlet iktidarı içinde faşist kurumlaşmanın her geçen gün sağlamlaştırılması ve faşist kurumlaşmayı devlet iktidarının bütünü haline getirme, bugün tekelci burjuvazinin bütün kanat ve grupları için stratejik siyasi programdır."**(2) Ancak, kısa dönemde buhranın çözüm yolları üzerinde anlaşmazlık içinde oldukları da bir gerçek. Oligarşinin bir kanadı

Devamı 11. sayfada

İŞKENCELER MÜCADELEMİZİ ENGELLEYEMEYECEKTİR.

Paşa Güven, önce bindirildiği arabada ve daha sonra Beyazıt Karakolunda, polisler tarafından öldüresiye dövülerek komaya sokulmuştur.

İçine düştüğü ekonomik ve siyasi buhranların yükünü emekçi halkımızın omuzlarına yüklemeye, onları bir kat daha sömürmeye, ezmeye, baskı ve zulüm altında inletmeye çalışan oligarşi, şu günlerde halkımıza ve onun yiğit evlatlarına hunharca saldırmaktadır. Öyleki, çeşitli bahanelerle resmi ve sivil köpeklerini fabrikada işçinin, tarlalarda yoksul köylülerin, okullarda yurtsever öğrencilerin üzerine saldırtıyor. Onları hunharca öldürüyor, işkence ediyorlar.

Bunun en somut örneği geçtiğimiz günlerde işkence ile öldürülen İ. Gökhan Edge. Ve bugün de DGDF İstanbul Yürütme, İstanbul Yüksek Öğrenim Derneği Başkanı Paşa Güven'in yakalanarak Beyazıt Karakolunda işkenceye tâbi tutulması. Evet, 6 Ocak 977 Perşembe günü sivil polislerce yakalanan Paşa Güven, önce bildirildiği arabada ve daha sonra Beyazıt Karakolunda, kendisini yakalayan sivil polisler ve Beyazıt Karakolu polislerince öldüresiye dövülerek komaya sokulmuştur. Burada sözü İYÖD Başkanı Paşa Güven'e bırakalım:

"6 Ocak 1977 sabahı saat 9.30 sıralarında Vefa Lisesinin önündeki caddede yürüyordum. O sırada Site Öğrenci Yurdunda çatışmalar oluyormuş. Çatışmadan haberim yoktu. Birden caddeden geçen siyah renkli Renault marka bir araba durdu ve arabadan inen kişiler üzerime yürüdüler. Bunlar üniversite çevresinden aşina olduğum sivil polislerdi. Kaçmaya başladım. Birden karşıma bir polis ekibi jeepi çıktı. Ondan inen polisler, üzerime atlayarak çullandılar. Polislerden bir tanesi tabancasını alnıma dayadı. Aynı polis beni öldüreceklerini söyledi. Vurarak siyah renkli Renault marka arabanın içine koydular. Arabanın içinde küfürlerle birlikte vurmalar başladı. 50 metre sonra Renault marka arabadan indirerek yeşil-beyaz renkli bir jeepe bindirdiler. Jeepin arkasındaki koltukların arasında sıkıştırıp tabancaların kabzasıyla sağlı sollu ve gelişigüzel, başıma, omuzlarıma ve kollarıma vurmaya başladılar. Bu vuruşlar Beyazıt Karakoluna kadar sürdü. Bu arada üzerimdeki parkayı çıkarıp başıma geçirmişlerdi. Havasızlıktan boğuluyordum. Kendilerini tanıyamamam için böyle yapmışlardıb Kanlar içinde Beyazıt Karakolunda indirdiler.

Karakolun içinde üzerimdeki eşyaları aldılar. Ufak bir odaya aldılar. Beyazıt Karakolundaki bütün polisler ve beni getiren sivil ekiptekiler teker teker ve toplu halde beni dövmeye başladılar. Vuruşlar daha çok kafama indiriliyordu. Darbelerden kendimden geçmiş bayılmıştım. Daha sonra gözlerimi açtığımda sert bir cisimle sol koluma ve omuzuma sert bir darbe indirildi..

Bir polis, diğerine, "şarjörü çıkar öyle vur" diyordu. Bu aralıksız bir saat sürdü. Yüzüm, gözüm, kafam kan içindeydi. Kafamda sekiz dokuz kırık ve çok sayıda şiş vardı. Sol kolum, sol omuzum ve sırtım tanınmayacak kadar morartılarla doluydu. Sağ bileğim ve el parmaklarım ise sonradan götürüldüğüm Beyoğlu İlkyardım Hastanesinde de saptandığı gibi birçok yerinden kırılmıştı."

(...)

"Gazeteciler benden sağlık durumumu sordular. Ben de, "işte durumumu görüyorsunuz, hiç bir söz söylememe gerek görmüyorum" dedim. Milliyet Gazetesi muhabiri, birinci Şubede bana işkence yapılıp yapılmadığını sordu. Yakalandığım gün Beyazıt karakolundan birinci Şubeye götürülmüş, kan kaşbından ve yediğim darbelerden şuurumu yitirdiğim için yarı ayık durumda Beyoğlu İlk Yardım Hastanesine kaldırılmıştım. Milliyet Gazetesi muhabiri bana, Birinci Şube'de işkence yapılıp yapılmadığını sorduğunda, hastaneden henüz getirilmiştim. Böyle bir soruya karşılık, ben de "durumumu görüyorsunuz." dedim ve kafamdaki dikişli yaralarla, alçıdaki kolumu gösterdim. Birinci Şubeden koma halinde hastaneye kaldırılmıştım hastaneden de o an getirilmiştim Birinci Şubeye. Vücudum da işkence yapılacak yer kalmamıştı. Onun için Birinci Şubede bana yapılan işkenceyi hatırlayamadığım için "hayır" şeklinde cevaplandırdım. Milliyet gazetesi bu durumu kötüye kullanarak, işkence görmediğimi, polise yapılan övgülere gülümsememi de polis hakkında olumlu izlenimlere sahip olduğum biçiminde yorumladı. Bu belli amaçlarla yapılan kasıtlı bir yayındır. Milliyet gazetesi hakkında avukatlarım aracılığı ile dava açacağım. Tercüman gazetesi ise tamamen yalan yayın yapmıştır. Ben sert bir şekilde asla düşmüş değilim. Bütün yaralarım ve morartılarım polisin cipinde ve Beyazıt Karakolunda küçük odada yapılan işkencelerden meydana gelmiştir."

Görüldüğü gibi İYÖD Başkanı Güven, Burjuva yayınlarında ve basınında, "bir fiske dahi vurulmamıştır" "Paşa Güven işkence görmemiştir." diye açıklandığı gibi değil, aksine, yakalandığı andan itibaren işkence altına alınmıştır.

Bütün bunlar, oligarşinin resmi ve sivil işkencecilerine karşı, oligarşiye karşı mücadelemizi, hıncımızı, kinimizi bir kat daha arttırmaktan öteye gitmeyecek, mücadelemizi daha kararlı bir şekilde sürdürmemizin ve sürdüreceğimizin birer belirtisi olacaktır.

DGDF'nin girişimleriyle Danıştay'da Yürütmeyi Durdurma Kararı alındı

Ülkemizde yukarıdan aşağı tezgâhlanan faşizme, taban yaratma sancıları içinde oligarşi... Eğitimi faşistleştirme çabaları bu sancıyı dindirmeye yönelik yöntemlerden biri. Bir yandan eğitim kurumlarını Ülkü Ocaklı faşistlere, polis desteği ile işgal ettirirken, diğer yandan da eğitim materyallerinin -kitapların- içeriğini faşist fikirler, düşünceler ile dolduruyor. Faşizmin çağdışı, ırkçı, şöven, saldırgan öğretileriyle genç beyinleri şartlandırmaya uğraşıyor. İtaat eden, emirleri bir robot gibi uygulayan, DÜŞÜNMEYEN köpekler yetiştirmeye çalışıyor. Bunun içinde özellikle öğretim kadrolarını köpeklerinden oluşturmayı hesaplıyor. Ve bunları her türlü zor, şiddet ve terörle uygulamaya çalışıyor. Ama boşuna. Oligarşinin bu oyunları karşısına da tüm devrimciler, ilericiler karşı çıkarak onları bozuyor, boşa çıkarıyor, teşhir ediyorlar. Ortaöğrenim gençliği, velileriyle birlikte direnişler, boykotlar , miting ve gösteriler yapıyorlar. Tek tip kitap sistemine, ve bu sistem ile okumaya zorlandıkları kitapları yakıyorlar, ve haykırıyorlar: "**Bizi sınıfımıza karşı eğitemezsiniz**" "**Kahrolsun oligarşinin gerici eğitim düzeni**", "**Kahrolsun faşizm**" ... İlerici öğretmenlerin sesi yükseliyor· "**Faşist kadroları elimizle yetiştirmeyiz!**" "**Kahrolsun faşizm**"... Ve bunlar "**faşist işgalleri kıracağız**" "**Can güvenliği, öğrenim özgürlüğü**" "**Yaşasın Özerk ve Demokratik üniversite kavgamız!**" sloganlarıyla kaynaşarak karmaşık bir görevler bütünü olan anti-faşist mücadeleye yeni boyutlar kazandırıyor.

Eğitim Enstitüleri giriş sınavlarıda oligarşinin eğitimi faşistleştirme politikasının bir parçasıydı. Ama senaryosunu gönlünce onayamadı. sınavlar , eğitim enstitülerine Ülkü Ocaklı faşistleri yerleştirmenin incir yaprağı olarak kullanılmıştı. Devrimci gençlerin, demokratik kamuoyunun tepkileri karşısında ufak bir değişiklik yapma gereğini duydu. Ve sınavlar yenilendi. Binlerce yurtseverin yerine aynı ülkü ocaklı faşistleri tekrar aldı. Artık "incir yaprağı"da düşmüştü. İyice teşhir ve tecrit oldular.

Son varılan noktada, Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (DEVRİMCİ GENÇLİK) mücadeleyi bir başka yoldan da sürdürmeye başladı. Sınavların iptali için Danıştaya dava açılmasını organize etti. Ankara Barosu avukatlarından Senih Özay'ın konuya ilişkin çalışmalarıyla "Eğitim Enstitülerinin ÖZEL NİTELİK TAŞIYAN BÖLÜMLERİ (Müzik, Resim, Beden Eğitimi,..) DIŞINDA KALAN bölümlerine alınacak öğrencilerin ÜSS'de aldıkları puan dışında ayrıca bir giriş (yetenek) sınavına çağrılmaları yolundaki işlemin iptali ve bu yolda yürütmenin durdurulması" istemiyle Danıştaya dava açıldı. İlk etapta alınan sonuçta; Danıştay 8. dairesinin 22.12.1976 tarih ve 1976/5162 sayılı kararıyla "dava konusu Bakanlık işlemi DAVA SONUNA KADAR DURDURULMUŞTUR."

Karar, Danıştay'ca Bakanlığa tebliğ edilmiş, ayrıca ilgili avukat da kararı Bakanlığa ileterek görüşmüştür. Bakanlık karara göre, eğitim enstitülerine yerleştirilmiş bulunan 36.000 kişinin okuldan çıkarılmasının kendilerini ürküttüğünü, bu yüzden Danıştay kararına uyulmayacağını belirtmiştir.

DGDF, anti-faşist mücadelenin bu değişik uygulamasında, ÜSS'de belli puanı aldıktan sonra Eğitim Enstitülerinden birinin MÜZİK, RESİM, BEDEN EĞİTİMİ BÖLÜMLERİ DIŞINDAKİ bölümlerine alınmak üzere sınava çağırılmış olan 110.000 öğrencinin (I. II. sınava girsin, girmesin) hepsinin Danıştaya dava açmalarını sağlamaya çalışıyor. Bu konudaki işlemler, Ankara'da ilgili avukat tarafından sürdürülmektedir. DGDF'nin açıklamasına göre, "dava kapsamına girenlerin doksan günlük başvurma süresi dolmadan dava açılmak üzere:

1) Ankara Barosu avukatı Senih Özay'ı vekil tayin ettiğine dair noterden yaptıracağı vekaletnamenin iki suretini,

2) Eğitim Enstitüsü sınavlarına giriş hakkının elde edildiğini gösteren sınava çağrı belgesinin iki sureti veya fotokopisi,

3) 250 TL.

Hep birlikte Av. Senih Özay- Konur Sokak 25/4 Kızılay- Ankara adresine göndermeleri gerekiyor.

EĞİTİM ENSTİTÜLERİ FAŞİST YUVASI YAPILAMAZ!

KAHROLSUN OLİGARŞİNİN GERİCİ EĞİTİM DÜZENİ!

KAHROLSUN FAŞİZM!

İzmir Namık Kemal Lisesinde Anti-Faşist Mücadele Yükseliyor

Içinde bulunduğumuz dönem, kurumsal (gizli) olarak sürdürülen faşizm, halkımızın yükselen mücadelesi ve oligarşinin kendi iç çelişmelerinin keskinleşmesi karşısında, açık faşizme geçme özlemlerinin hayat bulduğu günlerdir.

Oligarşinin "beyni" tekelci burjuvazinin özlemi; halkın yükselen mücadelesini boğabilmek, hem de sömürüsüne ortak olan diğer pre-kapitalist unsurları safdışı bırakabilmek için açık faşizmi tezgahlamak arzusundadır.

Böyle bir ortamın oluşabilmesi için, genel olarak halkımızın bütün kesimlerine, özel olarakta öğrenci gençliğe saldırılar yoğunlaşmakta, can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü ayaklar altına alınmaktadır. Namık Kemal Lisesi öğrencileri de bu saldırılardan hissesine düşen payı almaktadır. Okul içerisinde kendisine yandaş olabilecek bir "güç" bulamayan okul yönetimi, plânlı bir şekilde okul dışından getirtilen Ülkü Ocaklı ağzı salyalı faşist beslemeleriyle sürekli saldırılar düzenlemektedirler. Fakat her saldırılarında gereken cevabı alarak püskürtülmektedirler.

Yukarıdan aşağıya sürdürülen faşist baskıların yanısıra faşizme kitle tabanı yaratabilmek için, faşist ideolojiyi kitleler arasında yaygınlaştırmaktadırlar. Böylece aşağıdan yukarıya oluşturulacak faşist örgütlenmeler de ihmal edilmemektedir. Oligarşinin bu çabaları en açık biçimiyle eğitim kurumlarında görülmektedir. Özellikle orta öğretimde getirtilen tek kitap sistemi buna hizmet etmektedir. Tek kitaplar aracılığıyla; ırkçılık, turancılık, ümmetçilik gibi safsatalar ile bölücülük ve mezhep kışkırtıcılığı gibi faşizme hizmet eden "görüşler" bilgi adı altında propaganda edilmektedir.

Faşist ideolojiden kaynaklanan bu insanlık dışı ve yüz karası "kitap"ları teşhir etmek, ülke çapında sürdürülen anti-faşist mücadelenin bir parçasıdır.

Bunun bilincinde olan Namık Kemal Lisesi öğrencileri olarak bizler ırkçı ve gerici eğitimi protesto ederek, çok kalabalık bir kitle katılımıyla birlikte bu kitapları yaktık. Her türlü engellemelere rağmen, okul bahçesinde toplanıp anti-faşist sloganlar atarak, özellikle ahlak, felsefe, edebiyat ve tarih gibi sözde kitapları sembolik olarak imha ettik.

Bizler ırkçı ve gerici eğitimin yok edilmesinde tek yolun DEVRİM olduğunu da biliyoruz. Onun içindir ki, halkımızın verdiği ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ OLİGARŞİK kurtuluş kavgasında sonuna kadar yerimizi alacağız.

Mücadelemiz birliğimiz, birliğimiz zaferimiz olacaktır.

KAHROLSUN IRKÇI VE GERİCİ EĞİTİM

KAHROLSUN FAŞİZM

YAŞASIN DEMOKRATİK ORTAÖĞRETİM KAVGAMIZ

N.K. Lisesi
Devrimci Öğrencileri

AYÖD 2. Olağan Genel Kurulu Yapıldı

Ankara'da gençliğin merkezi kitle örgütü AYÖD'ün 2. olağan Genel Kurulu 26 Aralık 1976 tarihinde yapıldı. Genel Kurulda seçimleri, gençliğin anti-faşist mücadelesini doğru bir siyasi önderlikle yürüten **DEVRİMCİ GENÇLİK** grubu ezici bir çoğunlukla aldı. Sonuçlar şöyle: Devrimci Gençlik Grubu: 228 oy, KSD grubu 85 oy, "Sosyal Emperyalizm" teorisini savunan revizyonist kamp liste dahi çıkaramadı, ve seçimlere katılmadı.

AYÖD Genel Kurulu birimlerden seçilen delegelerden ve doğal delegelerden (Yönetim ve Denetleme Kurulu Asil Üyeleri) meydana geldi. Delegeler üst forumda kabul edilen ve AYÖD tüzüğünde belirlenen çoğunluk sistemi ile her 10 üyeye 1 delege olarak seçilmişti. Ayrıca bu genel kurulda, Türkiye'de gençliğin merkezi kitle örgütü ve AYÖD'ün de üye olduğu DGDF'nuna delege seçimi yapıldı ve 87 delegeyi (tamamını) **DEVRİMCİ GENÇLİK** grubu kazandı. Diğer siyasi yoğunluklar federasyon delege seçimi için liste dahi çıkaramadılar.

Genel Kurul için 435 delegenin seçilmiş olması ve oy oranlarının dağılımında ortaya çıkan sonuç iki açıdan önem taşımaktadır.

Birinci olarak AYÖD'ün "kitlelerden koptuğu", "adı var, kendisi yok" bir örgüt haline geldiği şeklindeki çeşitli revizyonist grupların suçlamalarına bir yanıt teşkil etmiş olması bakımından. İkinci olarak da, Türkiye sol hareketinin ayrışma dönemini tamamlayıp, saflaşma dönemine girdiği bu ortamda, saflaşma döneminin gençlik hareketi içinde ortaya çıkardığı sonuçlar bakımından. Şimdi bu teshitleri açmaya çalışalım.

AYÖD VE KİTLE BAĞI

AYÖD Genel Kurulu için 435 delegenin seçilmiş olması -ki bu daha fazla olabilirdi, bunda okulların kapalı olmasının etkileri vardır- AYÖD'ün geniş anti-faşist gençlik kitlesini kendi bağrında örgütlediğini, dosta da düşmana da AYÖD'ün Ankara'da gençliğin tek merkezi kitle örgütü olduğunu kabul ettirmiştir. Eskiden beri "AYÖD yönetiminin küçük burjuva maceracı politikası yüzünden AYÖD, kitlelerden kopmuştur. AYÖD yöneticileri kitlelere sürü gözüyle bakıyor" türünden "eleştiri (!) "ler Sosyal Elperyalizm teoricilerinin oluşturduğu revizyonist kamp tarafından söylenir durur. Yine aynı şekilde gençliğin devrimci eyleminin birliğini bozan, ayrılıkçı örgütlenmeye gidip tekke oluşturan, mücadele kaçkınları İGD revizyonistleri, AYÖD hakkında yoğun bir şekilde çamur kampanyası yürütüp "troçkistler", "goşistler", "anarşistler" diyerek sözde AYÖD'ü yıpratmaya çalışmışlardır. Ortaya çıkan sonuç bu siyamlı düşman kardeşlerin pratikte AYÖD'e karşı saldırı konusunda aynı noktada birleşmesidir. Yalnız bir fark var, birinciler daha sinsi davranarak sözde AYÖD'ü tanıdıklarını söylüyorlar, fakat pratikte örgütlülüğü sabote ediyorlar. Aslında bu tavır ayrı örgütlenmeye gitmenin kendileri açısından gençlik içinden daha fazla tecrit olmayı getireceği gerçeğinden dolayı -ki geçmişte GSB ve DGB bunun en somut örnekleridir- ayrı örgütlenmeye gidememenin ızdırabının ifadesidir.

Kitlelerle bağlar kurmaktanne anlamak gerektiğini açarak ortaya çıkan sonuçları somutlamaya çalışalım. Kitleyle bağ, soyut kitle edebiyatı ile veya toplantılarda, yayın organlarında çağırtkanlık yaparak kurulmaz. Kitlelerle bağdan anlaşılması gereken her şeyden önce siyasi bağdır. Yani belli bir program ve politika doğrultusunda sıcak pratik içinde onlara doğru siyasi önderlik yaparak örgütlemek, ve yönlendirmektir. Çok yönlü siyasi pratiğe kitleleri sokabildiğimiz ölçüde onlarla olan organik bağlarımız gelişip, yetkinleşecektir. AYÖD yönetimi gençliğin anti-faşist mücadelesini ve her türlü akademik-demokratik kavgasını bu perspektifden ele almış ve yönlendirmiştir. somut pratik bugün bu politikanın göstergesi dir. Fakat gençliğin mücadelesi ve örgütlenmesi konusunda belli bir programı ve politikası olmayan veya yalnış olan tüm revizyonist ve oportünistlerin kitle bağı "politikasını", bizzat yaşanılan canlı pratik ve kitleler açığa çıkarmışlardır. AYÖD Genel Kurulu için yapılan delege seçimleri ve delege sayısındaki artmayı bu açıdan değerlendirmek doğru bir yaklaşım olacaktır.

SOL HAREKET İÇİNDEKİ SAFLAŞMANIN GENÇLİK HAREKETİ İÇİNDE KAZANDIĞI BOYUTLAR VE AYÖD

Yazımızın başında AYÖD Genel Kurulunun ortaya çıkardığı sonuçları incelerken, devrimci hareket içinde ortaya çıkan saflaşmanın gençlik mücadelesiyle olan ilişkisini ve bu saflaşmanın gençlik içinde ulaştığı boyutlar bakımından değerlendirmek gerektiğini söylemiştik. Evet, bugün sol hareket ayrışma dönemini tamamlamış ve bir saflaşma dönemine girmiştir. Saflaşma dönemi bir önceki dönemin ürünlerini reddecek ve yeni dönem, yeni örgütlenmeleri ve mücadele biçimlerini, devrimci hareketin gündemine getirecektir. Şimdi bu sürecin devrimci gençlik hareketi içinde ortaya çıkardığı sonuçları ve yeni dönemde gençlik hareketinin üzerine düşen görevleri üzerinde kısaca duralım.

1971 devrimci hareketinin geçici de olsa yenilgiye uğraması, 50 yıldır sol harekete egemen olan revizyonizmin güç kazanması için maddi bir ortam yaratmıştır. Bu durum yenilgi dönemi sonrasında görülen felsefi ideolizmin, yılgınlığın, pasifizmin ve revizyonizmin "güç" kazanacağı genel ilkesinin Türkiye somutunda yaşanmış gerçeğidir. Böylece Türkiye sol hareketi bir ayrışma dönemine girmiş ve 40 çeşit grupçuk bataklıkta kendisine bir yaşama ortamı bulmuştur. Geçmişe küfür kampanyasının sözde "geçmişi savunuyorum" maskesi altında alabildiğine yürütüldüğü bu dönemin ürünleri kendisini gençlik hareketi içinde de hissettirmiş ve gençlik hareketine dağınıklık damgasını vurmuştur. Kimin neyi söylediğini kesin çizgilerle ayırmadığı bu dönemde bizler, sınıflar mücadelesinin çok yönlü karmaşık yapısı içinde ideolojik mücadeleyi ön plâna fırlatarak önündeki engellerin kaldırılması doğrultusunda bir politikaizledik. Böyle bir politikanın hayata geçirilişi doğru bir politik önderlikle mümkündür. Bugün artık sol hareket bir saflaşma dönemine girmiştir, ve kimin neyi savunduğu kalın çizgilerle ortaya çıkmıştır. Bu süreç, doğal olarak gençlik hareketine de yansımış ve doğru görüşler etrafında gençliğin Türkiye çapında merkezleşmesinde ileri boyutlara ulaşılmıştır. Bugün artık gençlik hareketinin önünde yeni mücadeleler ve görevler sözkonusudur. İradî bir müdahaleyle kitle mücadelesini yönlendirmek, çok yönlü kitle çalışması içinde dar kadro çalışmasını yapmak, ideolojik mücadele süresini hızlandırmak, gençlik mücadelesi bakımından çözülmesi gereken acil görevlerdir. Bu dönemde Devrimci Gençlik Hareketi içinde liberalizme, dar pratikçiliğe, memur zihniyetine, ve disiplinsizliğe yer olmamalıdır. Çünkü bu türden tavırlar, içinde bulunduğumuz konuda mücadeleyi geriletici tavırlardır. Bunların üstüne üstüne gitmekle oligarşiye karşı verdiğimiz mücadelede ileri adımlar atabiliriz. İşte yapılan AYÖD 2. olağan genel kurulu bu açıdan da önem taşımaktadır.

BİRİMLERDE YAPILAN DELEGE SEÇİMLERİ VE GERÇEKLER

Bu arada Genel Kurul için bazı birimlerde yapılan delege seçimleri üzerinde durmakta yarar vardır. Hacettepe, Hukuk Fakültesi, SBF ve Gazi Eğitim'de yapılan delege seçimlerini devrimci gençlik grubunun kaybetmesi birtakım sonuçlar bakımından önemlidir. Bu okullardaki devrimci gençlik grubundan arkadaşların çok yönlü siyasi çalışmanın gereklerini ve vasıtalarını kullanmadığı ve dar pratikçilik içinde kaybolduklarını göstermiştir, ortaya çıkan sonuçlar. Arkadaşlarımız önümüzdeki dödemde bu türden hatalara düşmemeli ve belli bir program, politika etrafında kitle çalışmalarının değişik biçimlerini hayata geçirmelidir.

AYÖD'ÜN DELEGE SEÇİM SİSTEMİ VE YÖNELTİLEN " ELEŞTİRİLER"

Birtakım birimlerde yapılan delege secimlerinde ve AYÖD genel kurulunda, AYÖD'ün seçim sistemine ilişkin bir takım **"eleştiriler"** geldi. Bu konu üzerinde biraz duralım. AYÖD içindeki **"sosyal emperyalizm"** teoricilerinin oluşturduğu revizyonist kamp ile KSD revizyonistleri, mevcut seçim sisteminin **"anti-demokratik"** olduğunu ve bu sistem yerine **"nisbi temsil"** sisteminin uygulanması gerektiğini söylediler.

Şunu söyleyelim, bu seçim sistemi AYÖD üst formunda kabul edilen bir sistemdir. Ve o zaman bu konu etrafınca tartışılmış ve doğru olarak **"çoğunluk usulü"** dediğimiz bugün uyguladığımız sistem kabul edilmiştir. Revizyonistlerin **"nisbi temsil"** sistemini savunması maksatlıdır. Çünkü bunlar gençlik hareketi içinde giderek tecrit olmaktadırlar. Nisbi temsil sisteminin savunulması örgüt içinde gurupçuluğu meşrulaştırma çabalarının bir ürünüdür. Devrimciler bu türden revizyonist anlayışlara seyircikalamazlardı ve kalmadılar da. Sonuçta yine doğru bir şekilde **"çoğunluk sistemi"** AYÖD'ün seçim sistemi olarak kabul edildi. KSD'ciler AYÖD için savundukları seçim sistemi konusunda samimi değillerdir. Çünkü ellerinde bulundurdukları Karadeniz Dev-Genç'de uygulanan seçim sistemini burada savunduklarının tam tersidir. Ayrıca KSD'cilerin çıkardığı **"Kurtuluş İçin İleri"** dergisinin 2. sayısında AYÖD hakkında yazdıkları yazıları ciddiye alıp burada cevap vermek gereğine inanmıyoruz Çünkü bu türden tavırları, onların bugüne değin Türkiye çapında uyguyadıkları tavrın bir devamıdır.

TRT'nin ve basının yalanları Tunceli'deki faşist saldırıları gizleyemez

13 Ocak'da Erzurum da faşistlerin öldürdüğü Ahmet Söke'nin cenazesinin Tunceli'de karşılanışı sırasında gelişen olaylar tüm basın ve TRT'de kasıtlı olarak çarptırılarakyansıtıldı. Ordu birliklerinin, polisin halkın üzerine ateş açmasıyla meydana gelen olaylar "cenazeyi götüren ve almak isteyen sol gruplar arasında" çıkmış gibi gösterildi. Konuyu açıklamak üzere Tuncelili devrimcilerin gönderdiği mektubu aynen yayınlıyoruz.

TRT'NİN VE BASININ YALANLARI TUNCELİ'DEKİ FAŞİST SALDIRIYI GİZLEYEMEZ:

Erzurum'da öldürülen, Ahmet Söke'nin cenazesini karşılamak üzere, Tunceli'nin hemen yakınında bulunan benzinlikte 3-4 bin kişilik bir halk kitlesi beklemeye başladı. Bu halk kitlesi saat 15,30 dan itibaren söz konusu yere giderek toplandı. Cenaze arabası toplanılan yere ancak saat 20,30'da gelebildi. Kitlenin beklemeye başladığı saatten cenazenin geldiği saate kadar, polis ve jandarmanın herhangi bir müdehalesi olmadığı gibi, olay yerine bile gelmedi. Erzurum'dan cenazeyi getiren üç kişilik bir polis ekibi idi. Cenazenin bulunduğu ambulans da polise aitti. Cenaze sahipleri ise ayrı bir arabada (63 plakalı bir Renault marka taksi idi) bulunuyordu.

Cenaze belirttiğimiz saatte bekleyen halk kitlesine ulaştı. Halktan bir grup, önce cenaze sahipleriyle görüştü. Cenazeyi alıp bir tören yapacağını ve tekrar iade edeceğini söyledi. Cenaze sahipleri bu isteği sevinçle karşıladı. Bunun üzerine ambulansta bulunan polislerle görüşüldü. Kendilerinden tören yapılmak üzere cenaze istendi. Polis cenazeyi vermiyeceğini söyledi ve hemen tabancasına sarıldı. Halk ısrarla, sadece bir tören yapmak üzere cenazeyi almak istediğini tekrarlayınca, ambulansta bulunan polisler hedef gözeterek kitleyi yaylım ateşine tuttular. Cafer Erdem bu ateş sırasında vurularak öldürüldü. Yaylım ateşini sürdüren polisler ambulansı önce hızla halk üzerine sürdüler, sonra geri dönerek Pülümür istikametine doğru kaçtılar. Tam bu sırada Tunceli'de bulunan komando birliği ile polis ekipleri olay yerine geldi. Bu ekipler arabalarından iner inmez mevzilenerek, orada bulunan kitlenin üzerine makinalı tüfekle seri ateş açtı. Bu sırada yol çevresindeki tepeler halk ile doluydu. Gece ve karanlıktı. Bu arada polis ve jandarmaların bulunduğu yeri aydınlatan sokak lambaları ve araba farlarının tümü söndürüldü. Halkın bulunduğu yerde zaten ışık yoktu. Karanlıktan faydalanılarak kitlenin Tunceli ile olan yolları kapatıldı. Çevreye mevzilendiler. Bu arada aralıklarla yaylım ateşi sürdürüldü. Kitlenin bulunduğu yerin çevresi engebeli idi. Bu durum kurşun isabetinin az olmasına etkili oldu. Her yaylım ateşinde, orada bulunan halk yere ve engebelerin arkasına yatarak kendisini kurşunlardan koruyordu. Halk kitlesi Tunceli'ye giderek dağılmak istiyordu ancak yol, polis ve jandarma birlikleri tarafından kapalıydı. Bu nedenle, halk yolunun açılmasını ilgililerden istedi. Yolu kapattıran Emniyet Müdürü ile Jandarma Alay Komutanı Yarbay, bu isteği kabul etmediler. Yolu açmadılar. Ve halka gözdağı ve tehditler savurdular. Daha sonra askerlere süngü takıldı, polisler coplarını çekerek topluca kitlenin üzerine saldırdılar. Genç kızlar ve kadınlar dahil kaçamayanlar coplanarak, dipçiklenerek arabalara bindirildi ve karakollara götürüldü. Şehre giriş kapalıydı, alt taraf Munzur Nehri, üst taraf ise dağlık kayalıktı.

Asfaltta bulunan kitlenin üzerine dipçik ve copla saldırılırken üst tarafta bulunan tepelere tırmananlar ise makinalı seri ateşlerle taranıyordu. Bu sırada iki kişi isabet alarak ağır yaralandı. Bu saldırı sırasında yüzlerce kişi yakalanarak karakollara taşındı. Bu kargaşalık sırasında çok sayıda da hafif yaralanan oldu. Bu yaralılar yollar kapatıldığından dağlardan taşınarak hastaneye götürüldü.

HASTANE OLAYI

Yakınlarından haber almak isteyen halk hastaneye akın etmişti. Yaralılardan tutuklulardan haber almak istiyordu. Bu nedenle hastanede büyük bir halk kitlesi toplanmıştı. Bu sırada hiç bir emniyet görevlisinin hastanede bulunmaması dikkat çekiyordu. Ağır yaralılardan birinin durumu özellikle endişe vericiydi. Hastanede mütehassıs doktor yoktu. Elazığ'dan bir operatör doktor çağırılmak istendi, fakat telefon görüşmelerine yasak konmuştu. Söz konusu doktor Valilik aracılığıyla ancak istenebildi. Gece saat 3,30 sularında aniden, jandarma ve polis ekipleri hastaneyi sardılar, bu sırada içeride 150 civarında halk bulunuyordu. Polis vejandarmalar hastane yetkililerine haber vermeden ve kapılar yerine, hastanenin kalorifer dairesinin penceresinden içeri girerek bodrum katı gizlice işgal ediyor ve kalorifer dairesinde çalışan görevliyi dövdükten sonra yukarı çıkıyorlardı. Bu sırada bir kaç hastane görevlisi daha dövüldü. Hastanede bulunan halk arandıktan sonra, toplanarak arabalara dolduruldu ve karakollara götürüldü. Gece karakollara götürülen bu halk kitlesi, o gecenin şiddetli soğuğunda hükümet binasının bahçesinde sabaha kadar bekletildi. Ancak sabah içeri alındı. Bu arada şunu da belirtelim ilk olayın olduğu bölgedeki yaralıları almaya giden hastane personeli de dövülerek geri gönderilmiştir. Hastane aranıp temizlendikten sonra orada bulunan Cafer Erdem'in cenazesi polis ve jandarma tarafından alınarak köyü olan Mazgirt'in Lödek köyüne götürülmek üzere yola çıkarılıyor. Ancak Lödek köyünün yolu kapalı olduğundan, varılan köyün muhtarına cenaze bir çuval içinde tutanak karşılığı teslim ediliyor.

Gerek olay yerinde yakalanan, gerekse hastahaneden alınan yüzlerce kişi karakollarda uzun süre bekletildi. Bir kısmı serbest bırakıldı ve bir kısmının ise soruşturması devam etmektedir.

Kitleyi tarayarak geri kaçan ambülanstaki polisler ise Koçakoç'da bulunan bir kahveye girerek, orada bulunanları rehin tutmuşlar Halktan kendilerine silah ve mermi getirmelerini istemişlerdir.

Sonuç olarak, saldırı tek yanlıdır. Cenazeyi bekleyen silahsız kitleye karşı polis ve jandarma yaylım ateşi açarak yaralama ve öldürme olaylarına sebebiyet vermiştir. Halk saat 15,30'dan itibaren olay yerinde toplandığı halde, jandarma ve polis ancak olay sırasında gelmiş ve hemen kitleye ateş açmakla işe başlamıştır. Halk bu saldırıya o anda karşılık verememiştir. Çarşı içinde yakınlarını arayanlara da ateş açılmış ve saldırılmıştır.

TUNCELİ'Lİ DEVRİMCİLER

İDEOLOJİK MÜCA

V

TEMEL SİYASİ

İŞÇİ SINIFININ VE EMEKÇİ HALKIN BUGÜN ÖNÜNDEKİ TEMEL SORUN HİÇ ŞÜPHE YOK Kİ, DEVRİMCİ BİR PARTİNİN,PROLETERYANIN İKTİDAR MÜCADELESİNİN (POLİTİK MÜCADELENİN) TEMEL ARACI OLARAK SAVAŞÇI PARTİSİNİN YARATILMASI DEVRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİNİN SAĞLANMASIDIR.

BU YÜZDEN BUGÜN (İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ BU SOMUT DURUMDA) HİÇ BİR SORUN BU TEMEL SİYASİ GÖREVDEN BAĞIMSIZ OLARAK ELE ALINAMAZ.ÇÜNKÜ TEMEL GÖREV HALDEKİ TÜM SİYASİ-PRATİK GÖREVLERİN BELİRLEYİCİSİDİR.**HER TÜR GÖREV ALANINDA, TÜM ÇALIŞMALARIMIZDA** DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZİ YERİNE GETİRİP GETİRMEDİĞİMİZİN KRİTERİ BU TEMEL SİYASİ GÖREVİMİZİ YERİNE GETİRMEYE HİZMET EDİP ETMEDİĞİMİZ HUSUSUDUR.**TEMEL KRİTER** BUDUR.

Bugün ülkemiz solunda ideolojik mücadelenin ve teorik sorunların önemini kabul etmeyen kimse yok gibidir. Öyle ki, her grup ve kişi ideolojik mücadelenin, **ideolojik birliğin** önemini (her söze başlayışta) tekrarlamayı adet haline getirmiştir.

Üzerinde bu kadar çok söz söylenen bu kadar "eğilinen" bu konunun ne anlama geldiğinin yeterince anlaşılabildiğini söylemek ise pek mümkün değildir. Ülkemiz solunda her konu olduğu gibi bu konu da karmakarışık edilmiştir. Bu nedenle biz bu yazımızda ideolojik mücadele ile ilgili çeşitli sorunlara değinmek ve bu kavramla ilgili önemli gördüğümüz bazı noktaları açıklığa kavuşturmak istiyoruz.

I

Bugün ülkemizde ideolojik mücadeleden bu kadar çok söz edilmesi ve ideolojik-teorik konuların önemi nereden gelmektedir? İdeolojik mücadele ile somut siyasi görevlerimiz arasındaki ilişkiler nasılkavranılmalıdır? Bu sorunların doğru cevabı şüphesiz ki, içinde bulunduğumuz **somut** durum ve bu mevcut durumdaki temel görevlerimizin irdelenmesinde yatar. Dergimizin çıkış bildirgesinden başlayarak bugüne kadar çeşitli kereler ortaya koymaya çalıştığımız bu konuyu tekrar da olsa bir kere daha belirtelim.

Ülkemizde sınıf mücadelesinin her geçen gün keskinleşerek devam ettiği yığınların her geçen gün artan bir genişlikte mücadeleye atıldığı, hakim sınıfların halk yığınları üzerindeki terör ve baskılarını giderek arttırdığı bir dönemde devrimci hareket açısından en önemli durum proletaryanın önderliğinde emekçi halkın iktidar mücadelesine önderlik edecek, emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeleyi zafere ulaştırabilecek **devrimci bir partinin bulunmayışı** buna karşılık devrimci hareketin karşı devrim güçleri karşısında darmadağınık bir durumda bulunmasıdır. Bu dağınıklık ve örgütsüzlük yani partisizlik hakim sınıfların ve revizyonizmin ekmeğine yağ sürmekten başka kimsenin işine yaramıyor, bu apaçık ortada. **İşçi sınıfının ve emekçi halkın bugün önündeki temel sorun şüphe yok ki, devrimci bir partinin, proletaryanın iktidar mücadelesinin (politik mücadelenin) temel aracı olarak savaşçı partisinin yaratılması** ve devrimci hareketin birliğinin sağlanmasıdır.

Bu yüzden bugün (içinde bulunduğumuz bu somut durumda) hiçbir sorun bu temel siyasi görevden bağımsız olarak ele alınamaz. Çünkü temel görev haldeki **tüm** siyasi-pratik görevlerin belirleyicisidir. **Her tür görev alanında, tüm çalışmalarımızda** devrimci görevlerimizi yerine getirip getirmediğimizin kriteri bu temel siyasi görevimizi yerine getirmeye hizmet edip etmediğimiz hususudur. **Temel kriter** budur.

Proletarya partisi ideolojik, politik ve örgütsel bir bütündür. ve herşeyden önce **bir ideolojik birliktir.**

Bugün içinde bulunduğumuz dağınıklığın temelinde ideolojik alandaki kaos ve keşmekeşin yattığını söyleyebiliriz. Bu bakımdan ülkemiz solundaki teorik keşmekeş **bir oranda** sona erdirilmeden **devrimci hareketin birliğini** sağlamak mümkün değildir. **Bu ise sistemli ve örgütlü bir** mücadele süreci içinde gerçekleştirilebilir. **proletarya partisinin inşa yolu bu şekildeki bir ideolojik, politik, örgütsel mücadele sürecinden geçecektir.** Bu süreç içerisinde ideolojik keşmekeşi sona erdirecek ideolojik birliği oluşturmak esas görev halkası olarak kavranılmalıdır. **Politik ve örgütsel birliğin yolu ideolojik birlikten geçer. İdeolojik birliğin yolu ise ideolojik mücadeleden.**

Proletaryanın partisini oluşturma temel siyasi görevine bağımlı olarak, bu süreç içerisinde, ideolojik mücadele nasıl kavranılmalıdır? İçeriği ve yönetimi ne olmalıdır? Şimdi bu hususlarla ilgili bir takım sorunlara açıklık kazandırmaya çalışalım.

II

İdeolojik mücadele geniş kapsamlı bir kavramdır. Bu mücadele, burjuva ideolojisi ile proletarya ideolojisi arasında her dönemde, bütün toplum kesimlerinde ve hayatın her alanında sürer ve burjuva ideolojisinin **tüm** kalıntılarının yokedileceği zamana kadar devam edecektir. Devrimciler bu denli geniş bir içeriği olan bu mücadele yi içinde bulunulan somut tarihi şartların ortaya çıkardığı temel görevlere tabi olarak ele alırlar ve temel siyasi görevlerin yerine getirilmesi açısından kavrarlar. Örneğin proletarya diktatörlüğünün kurulmasından sonra burjuva ideolojisine karşı mücadele esas olarak proletarya diktatörlüğünün pekiştirilmesi ve sosyalist toplumun inşasının üst yapıda geliştirilmesine hizmet eder. Bu ise burjuva ideolojisinin kalıntıların tasfiyesi için mücadeleyi gerektirir. Buna karşılık siyasi iktidarın henüz ele geçirilmediği devrim öncesinde proletarya partisinin yürüttüğü ideolojik mücadelenin esas amacı proletaryanın siyasi iktidar mücadelesini yolundan saptıran burjuva ideolojisinin işçi sınıfı ve devrimci hareket saflarındaki uzantılarını etkisiz hale getirmektir. Ve yine henüz proletarya partisinin bulunmadığı bir durumda ideolojik mücadele proletarya partisini yaratma görevine hizmet etme açısından kavranılabilir. Devrimci mücadelenin temel koşulu proletarya partisidir. Bu marksizmin evrensel bir ilkesidir.

İşte bu yüzden bugün ülkemizin somut koşullarında ideolojik mücadele bu temel siyasi görev açısından kavranılmalıdır. Bunun içinde (marksizm-leninizmin evrensel gerçeklerinin ışığında) ülke devriminin temel sorunlarının oluşturduğu bir platform üzerinde yükselmelidir. Ülkemiz devriminin, proletaryanın siyasi iktidar mücadelesinin temel sorunlarının doğru çözümleri üzerindeki bir ideolojik birliği oluşturmak, haldeki ideolojik mücadeleninesas kapsamını oluşturur.

Konuya bu açıdan yaklaşıldığında bugün ülkemiz solunda yaygın olan Marksizm-leninizmin genel ilkelerinin (çoğu kezde çarpıtılarak ve tüm devrimci içeriğinden koparılarak) etrafında dönülüp dolaşıldığını söylemeliyiz. Bu durum aslında bize elli yıllık "sol" hareketin geçmişinin kötü bir mirası sayılmalıdır. Teori çoğu kere marksizmin ilkel (primitive) gerçeklerinin tekrarlanıp durması olarak kavranılmış, pratikte ise çoğunlukla kaba bir yoksulluk ve sosyalizm edebiyatından öteye gidilmemiştir. Bugün de bu hastalıkların hala sürdüğünü söyleyebiliriz. Hala teorisyenlerimiz bundan 50-100 yüz yıl önce yazılmış klasiklerde ortaya konulan görüşleri hergün yeniden "keşfeder" dururlar. Bu yolla ideolojik mücadelenin somut durumuna uygun içeriği saptırılarak, marksizm çirkin bir bigiçlik gösterisi aracı haline indirgenir. Oysa teorinin önemi onun pratiğe ışık tutmasından ileri gelir.

Öte yandan yine bu konuda bugün ortaya çıkan önemli hatalardan bir tanesi de ideoloik mücadelenin temel bir öneme sahip olması durumu ile temel mücadele biçiminin birbirine karıştırılmasıdır. Bu yanılgının temelinde ise mücadele biçimleri konusunun yeterince kavranamaması yatmaktadır.

Bilindiği gibi proletaryanın burjuvaziye karşı sürdürdüğü mücadele ideolojik ekonomik-demokratik ve politik alanlarda sürer. Proletarya partisi bu her üç alanda birden mücadele sürdürür. Her durumda proletarya partisinin mücadelesinin özü siyasi iktidarın ele geçirilmesi temel hedefinde yatar devrimin gerçekleştirilmesinden ve siyası iktidarın pekiştirilmesinden sonra bunlar arasındaki ilişkilerde belirli değişmeler sözkonusudur. Siyasi iktidar mücadelesi (politik mücadele) ise özelinde devrimin sübjektif koşullarının oluşturulması olarak gündeme gelir. Ve bu mücadeleyi proletarya partisi, içinde bulunulan somut tarihsel ve toplumsal koşullara bağımlı olarak silahlı olan ya da olmayan biçimlerden birini **temel alarak sürdürür.** İşte mücadele biçimleri politik mücadelenin bu sürdürülüş biçimleri ile ilgili bir kavramdır. Politik mücadelenin bütün biçimlerinin birlikte sürdürülmesi fakat bunlardan birinin temel alınması ise temel mücadele biçiminin tesbiti olarak ifade edilir. Temel mücadele biçimi deyimi politik mücadelenin hangi biçimin temel alındığını belirlerve iktidar mücadelesinin (ya da siyasi iktidarın aşağıdan yukarıya ele geçirilmesinin sübjektif koşullarının oluşturulması mücadelesinin) sürdürülüşü ile ilgilidir. Yığınların devrim saflarına kazanılmasında, izlenecek yol mücadele biçimleri kavramının içeriğini oluşturur. Açıkça görüldüğü gibi "mücadele biçimleri" ve "temel mücadele biçimi" kavramı ideolojik ve ekonomik demokratik mücadele ile aynı kategoriden kavramlar değildir. Partinin yürüttüğü mücadelede ideolojik, ekonomik-demokratik ve politik mücadeleden bir tanesinin diğerlerine göre temel ve tali oluşundan bahsedilebilir. (Ve yukarda değindiğimiz gibi M-L devrim teorisinin özü politik mücadelenin temel olmasını gerektirir. Bunun aksinin, yani ideolojik ve ekonomik-demokratik mücadelenin, temel alındığı bir durum ise saf (katışıksız) ekonomizm ve reformize ilişkindir. Diğer iki alandaki mücadele ise siyasi iktidar mücadelesine tabidir.) Politik mücadelede ise bunun (yığınların devrim saflarına kazanılmasının) çeşitli biçimlerinden bir tanesi **temel mücadele biçimi olarak** ifade edilir. Örneğin yayın, bildiri, yürüyüş ve diğer silahlı eylem biçimlerinin tümü ilke olarak reddedilmez ve ilke olarak tüm mücadele biçimleri örgütlendirilirken yürütülen mücadelede silahlı olan ya da olmayan biçimlerden biri **temel olarak ele alınır.** Burada politik mücadelenin bir biçimi diğer biçimine karşı temel olduğu ifade edilirken temel-tali ilişkisi **politik mücadelenin biçimleri arasındadır.** Özetle ifade

DELENİN ÖNEMİ
e
GÖREVLERİMİZ

PROLETERYA PARTİSİ İDEOLOJİK, POLİTİK VE ÖRGÜTSEL BİR BÜTÜNDÜR VE HERŞEYDEN ÖNCE **BİR İDEOLOJİK BİRLİKTİR.**BUGÜN İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DAĞINIKLIĞIN TEMELİNDE İDEOLOJİK ALANDAKİ KAOS VE KEŞKEMEKEŞİN YATTIĞINI SÖYLEYEBİLİRİZ. BU BAKIMDAN ÜLKEMİZ SOLUNDAKİ TEORİK KEŞMEKEŞ **BİR ORANDA** SONA ERDİRİLMEDEN **DEVRİMCİ HAREKETİN BİRLİĞİNİ** SAĞLAMAK MÜMKÜN DEĞİLDİR. BU İSE **SİSTEMLİ VE ÖRGÜTLÜ** BİR MÜCADELE SÜRECİ İÇİNDE GERÇEKLEŞTİRİLEBİLİR.**PROLETERYA PARTİSİNİN İNŞA YOLU BU ŞEKİLDEKİ BİR İDEOLOJİK, POLİTİK, ÖRGÜTSEL MÜCADELE SÜRECİNDEN GEÇECEKTİR.**BU SÜREÇ İÇERİSİNDE İDEOLOJİK KEŞMEKEŞİ SONA ERDİRECEK İDEOLOJİK BİRLİĞİ OLUŞTURMAK ESAS GÖREV HALKASI OLARAK KAVRANILMALIDIR. **POLİTİK VE ÖRGÜTSEL BİRLİĞİN YOLU İDEOLOJİK BİRLİKTEN GEÇER. İDEOLOJİK BİRLİĞİ YOLU İSE İDEOLOJİK MÜCADELEDEN.**

edersek ekonomik-demokratik, ideolojik ve politik **alanlardaki** mücadelelerden birinin diğerine **göre** temel alınıp alınmamasından bahsedilebilir. Ve yine politik mücadelenin biçimlerinden birinin diğer bir biçimine **göre** temel alınıp alınmamasından sözedilebilir. Buna karşılık politik mücadelenin biçimlerinden **birinin** diğer ekonomik-demokratik veya ideolojik mücadeleye göre temel olup olmadığından sözetmek düpedüz saçmalıktır. Kavram karışıklığından başka şey değildir. (elma ile ekmeği kıyaslamak gibi bir şeydir.)

Böyle bir kavram karışıklığının (**ifade** karışıklığı değil kavram karışıklığı diyoruz!) en iyi örneğini "KSD" den gösterebiliriz. Örneğin KSD s. 2'de "evrim-devrim aşamaları kavramları belli bir açıklığakavuşturulduktan"(!)sonra şöyle deniyor: "Ancak kitlelerin bilinç düzeyinin yükseltilmesi onların burjuva ideolojisinin etkinliğinden kurtarma görevini silahlı propaganda yerine getirecektir. Çünkü Kesintisiz Devrim II-III'te ideolojik mücadeleden kodroların eğitiminin anlaşıldığı ifade edilmektedir. Bu durumda da kitlelerin eğitimi silahlı propagandanın görevi olarak kalmaktadır. Unutmayalım ki kulaklara çarpan silah sesleri sosyalizmle özdeş değildir. Silahın ne için atıldığını bilmek bilinç düzeyine bağlıdır. Sosyalizmin öğrenilmesi de bir eğitim sorunudur. Kitlelerin **bilinçlendirilmesi sosyalizm tarafına kazanılması burjuva ideolojisine karşı sürüdürülecek sürekli bir ideolojik mücadelenin ürünü olabilir.** (a.b.ç)" (Sayı: 2 s. 22)

İşte KSD bu (!) "kavramlara belli bir açıklık kazandırdıktan" sonra (!) beş satırda herşeyi birbirine karıştırmayı nasıl becerdi? Sadece bir konuyu, mücadele biçimleri konusunu değil herşeyi birbirine karıştıran bir kafa karışıklığının en güzel örneği!

"Evrim döneminde bulunulduğu için silahlı mücadelenin temel alınamayacağını" kanıtlamaya uğraşırken politik mücadelenin bir biçimine karşı ideolojik mücadeleyi öneriyor! (elma ile ekmeği kıyaslıyor!) Yığınların devrim saflarına kazanılmasının burjuva ideolojisine karşı sürdürülecek sürekli bir ideolojik mücadelenin ürünü olabileceğini söylerken hiçbirşeyi; ne politik mücadele, mücadele biçimleri ve temel mücadele biçimini (ki diğer bazı yerlerde temel mücadele biçimi kavramını da açıkça reddediyor) ne de ideolojik mücadelenin ne olduğunu, hatta ne de reddetmek için bunca alınteri döktüğü silahlı propagandanın ne olduğunu (onu kulaklarasilah sesi carptıran bir şev sanıvor!) anlamadı ğını ortava koyuyor

Sosyalizmi (yani marksizm-leninizmi!) bilmek gerçekten bir eğitim işidir. Ve insan "KSD" yi okudukça bunu daha iyi anlıyor! Bazı şeyleri bilmeyen insanlarla alay etmek aklımızdan geçmez. Ama "KSD"ci arkadaşların bu konulardakı iddiaları burada bitmiyor ki, yığınların devrim saflarına kazandırılmasının temel metodu olarak politik mücadelenin bir biçimi yerine (!) "sürekli bir ideolojik mücadeleyi" önerdikten sonra bizim içinde bulunduğumuz somut koşullarda ideolojik mücadelenin önemini belirtmemizden kalkarak bizim de (aslında!) kendileri gibi düşündüğümüzü(!) de ileri sürmekteler. Böylece bizim kendileri gibi geçmişi ve M. Çayan'ın tezlerini reddettiğimizi kanıtlayacaklar. (Hoş! bazı bazı asıl bizim geçmişi reddettiğimizi ve de kendilerinin kabul ettiğini de ileri sürüyorlar ya!) Bizim de kendileri gibi düşündüğümüz "lütfunu" maalesef kabul edemiyoruz. İdeolojik mücadele konusundaki düşüncelerimizi tekrar özetleyelim. (Belki bu kez kendileri gibi düşünmediğimizi anlatabiliriz.)

Marksist-leninist devrim teorisinin özü siyasal iktidarın ele geçirilmesine (politik devrim) ilişkindir. Politik mücadeleler (siyasi iktidar mücadelesi; devrimin sübjektif koşullarının oluşturulması mücadelesi) daima esastır. İdeolojik, ekonomik- demokratikmücadele politik mücadeleye tabidir. Yine M-L'nin evrensel tezlerinden bir diğeri de iktidar mücadelesinin ancak proletarya partisi tarafından yürütüleceğidir. Bu yüzden proletarya partisinin olmadığı bir dönemde devrimcilerin **temel siyasi görevi** proletaryanın siyasi iktidar mücadelesinin organizasyonu anlamında partinin yaratılmasıdır. (Burada söz konusu olan bir devrimciler örgütü, bir savaşçı örgüt anlamında partidir. Sözcüğün geniş anlamında kitlevi bir karakter taşıyan proletarya partisi ise partileşme sürecinin ikinci aşaması sonucunda, mücadele içinde gerçekleşecektir) Bugün politik görevlerimizi yerine getirmemizin temel koşulu ya da bir başka deyişle temel görev bu anlamda **güçlü devrimci bir örgütün** yaratılmasıdır. Bunu yapmadan (bu uğurda mücadele vermeden) hiçbir görevimiz yerine getirilmiş olamaz.Parti,iktidar mücadelesinin temel koşuluolarak kavranılmalıdır. Bu yüzden bütün alanlarda, işçi sınıfı, köylülük, öğretmenler, teknik elemanlar ve gençlik içindeki çalışmalarımız bu temel siyasi görevin yerine getirilmesine hizmet etmelidir. (en geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasının en özlü anlamı bu noktada toplanmaktadır) Diğerleri (ekonomik-demokratik v.b) **talidir.** Bu siyasi görevimizin yerine getirilebilmesinin asgari koşulu ise bu anlamda bir siyasi birliğin temeli olan ideolojik birliğin oluşturulmasıdır ve ideolojik mücadele **bu aşamada** böyle bir doğrultuyu içermelidir. Ve biz bu konuda herşeye yeniden başlıyor değiliz. Devrimci gençlik bu konuda ileri bir platform sunmaktadır. Devrimci hareket böyle bir ideolojik siyasi hat izleyerek ve önündeki sorunları çözerek ilerleyecektir. Devrimci partinin inşası yolu budur.(1)

Devrimci Gençlik **dergisi**devrimci hareket içinde bir yığın parçalanmaların gündeme geldiği bir dönemde yayınlanmaya başladı ve tesbit ettiği bir porgram sınırları çerçevesinde mücadele etti. Devrimci hareket açısından neyi yapıp neyi yapamadığı elbette tartışılabilir. Şimdi artık devrimci hareket açısından yeni bir dönem ve yeni bir döneme uyarlı yeni görevler sözkonusudur.

Ülkemizde sol hareket 12 Mart sonrasınnın ayrışım sürecinin tamamlanmasına doğru gelisivor. Bir yenilgi sonrası ayrışım olağanüstü karmaşasının artık son dönemlerine giriyoruz. Sınıflar mücadelesi keskinleştikçe ayrışmaların yerini saflaşma eğilimlerinin alması kaçınılmazdır. Sınıflar mücadelesinin tercihleri -karmaşıkta olsa- katıdır. Kişiler gruplar ve eğilimler giderek keskinleşen mücadele karşısında ancak belirli işlevlere sahip olabilirler. Saflaşma eğilimlerini teşvik eden olay budur.

Bu objektif -kendiliğinden süreç içinde ve sahip olduğumuz sübjektif imkanlar çerçevesinde somut devrimci görevlerimiz nelerdir? siyasi görevlerimizi yerine getirmede ortaya koyacağımız yeni biçimler ne olmalıdır? Bazıları Devrimci Gençliğin bir yıllık mücadelesinin **arkasından** (ve biraz da bunun zorlamasıyla) giriştikleri birşeyler koparma savaşını sürdürürlerken bizim cevabını **vereceğimiz** sorular bunlar olacaktır. Bu cevap ise bir sonsöz değil gerçekte bir **önsöz** niteliğinde olacaktır.

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK

---

(1) Bizim de kendileri gibi düşündüğümüzü ileri süren "KSD" bizim gibi mi düşünmektedir?

Yukardaki (ideolojik mücadele konusundaki) kavram kargaşası sorununu bir yana bırakalım. Zaten KSD de bu paragraftakinin tam tersi ve daha başka görüşleri taşıdığına dair bol örnekler bulmakta mümkündür. (şu tuhafiye dükkanı meselesi.) Bu yüzden yukardaki örneği bir yana bırakalım. KSD parti konusunda ne düşünüyor. Bu konuda bulabildiğimiz en açık ifade şu: "ülkemizde (...) sınanmış kadroları ve idolojisi olan hiçbir parti yoktur. Sadece bu yönde olumlu adım atan hareketler vardır.(...) Önümüzde bir sıra reformist ve faşist dönemler gelecektir. Bütün bu dönemlerden yüzünün akı ile çıkan hareket hiç şüphesiz olmasın ki, aradığınız partidir." (KSD s.4 58)

Evet, önümüzde bir reformist (CHP) iktidar dönemi, sonra faşist dönemler gelecektir. (böyle diyor KSD) İşte bütün bu dönemlerden yüzünün akıyla çıkan (herhalde KSD olacak bu!) hiç şüpheniz olmasın ki aradığımız partidir. İşte KSD'nın parti programı... Eğer bizim hatırımızda kalmayan başka bir program yoksa...

Ama KSD bizim de kendileri gibi düşündüğümüzü (!) ifade etmesinin yanında (ve de ayrılığımızın birkaç kişinin oportünistliğine kariyersitliğine bağlamakla beraber) daha bir yığın iddialarda ileri sürmekte ve ideolojik mücadele konusunda zengin bir olumsuzluklar örneği sergilemektedir. Bunlardan bir kaçına değinelim.

KSD karından konuşmak diyebileceğimiz bir usül geliştirdi. Ekmekçi'yi aratmayacak şekilde bir şeyler söylüyor.. Kendi sübjektıt-hayal-dünyasından dilediğince "alıntılar" yapıyor. Ve bu şekilde bir spekülasyon yığınağı içinde böyle bir bulanıklık içinde balık tutmaya çalışıyor.

Benzeri hastalık Kitle'de de var. O da dilediğinde tırnağı açıyor. İsteniğini yazıyor. Sonra da sol revizyonistler ya da goşistler böyle diyor diyerek başlıyor eleştiriler döktürmeye. Onun zeka seviyesi de eleştiriden bunu anlıyabiliyor.

Yine buna benzer bir yöntem de laf cambazlığı yapmak. İdeolojik mücadele diye, "teorisyenlik" adına tam bir münazaracı gibi kelimelerle oynayıp durmak, teorik konuları bir aristo mantığı çerçevesinde mantık oyunları çerçevesinde "çözmek" tabii buna hep marksizmin kaba bir bilgilenmesi eşlik eder. Bizim gibi ülkelerde marksizmin tek yanlı bir kavranılışına müsait bir ortam vardır. Bu şekildeki tek yanlı ve eksik kavrayışlar da teorik tartışmanın bir laf yetiştirme şeklinde anlaşılarak yozlaştırılmasına sebep olmaktadır. Bu yozlaşmanın en iyi örneğini de yine KSD (hele biraz "ileri" ledikçe!) veriyor. Böyle lafazanlıklar içinde neler yok ki?.. Bir yanda Dev-Genç'i kurduktan sonra parti kurduğumuz (!) öte yönde bir siyasi çizgi olmadığımızı söylediğimiz (!?) bir yandan da PDA'cılaştığımız (!), (utanmaz PDA'cı!) bir yandan da "TKPlileştiğimiz" vb. vb. Tabii ki bu tür yozlaşmalar ancak sürekli bir eğitimle tedavi edilebilir... Bu yüzden biz ne dersek diyelim, bu tür yöntemlerin olumsuzluğunu ne kadar vurgularsak vurgulayalım bunların yeni örnekleriyle karşılacağımız muhakkak gibidir. Bunu uygulayanlar da bu işten ancak bir hayrını göremeyeceklerini "pratik" olarak gördükten sonra vazgeçeceklerdir. Bu ise ancak uzun vadede söz konusu olabilir. (Zira bu tür yöntemlerin kısa vadeli "pratik yararları"nın yarattığı olanaklardan bazı kişiler "devrimci hareketin pratik yararı adına!" vazgeçmeyeceklerdir kuşkusuz.)

DEMOKRATİK ODTÜ MÜCADELESİ

ODTÜ MÜCADELESİNE GENEL BAKIŞ

İçinde bulunduğumuz günlerde halkımızın da, oligarşinin de dikkatleri yine ODTÜ'nün üstünde toplandı. ABD emperyalizminin bir yandan beyin göçünde, öte yandan da kendisine bağımlı olarak yukardan aşağıya tekelci biçimde geliştirdiği çarpık kapitalizmin "rasyonel" işleyişini ve çıkarlarını sağlama almada kullanacağı güdümlü insanlara ihtiyacı vardır. ODTÜ bu ihtiyacı karşılayacak makina olarak kuruldu. Oligarşinin dikkati hem bundan, hem de eğitimi faşistleştirmek, demokratik mevzileri teker teker "faşizmin kaleleri" haline sokmak politikası nedeniyle ODTÜ üstünde toplanıyor. Halkımızsa, anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin en yerindeki yiğitliklerinden tanıyor ODTÜ'lüleri. Mücadelesinin yapı taşları biliyor ODTÜ'lüleri.

Haklılığın, doğruluğun, aydınlığın sembolü sayıyor onları. Güveniyor. Canı biliyor onları. Bu nedenle halkımız üstüne titriyor ODTÜ'nün, ODTÜ'lü devrimcilerin.

Daha dün 6 ay süren bir boykotla mücadelede ne denli tutarlı, kararlı, disiplinli olduklarını bir kez daha ortaya koymuştu ODTÜ öğrencileri. 1975 mayısında başladıkları mücadeleyi başarıyla sonuçlandırdılar.

ODTÜ öğrencilerinin somut talepleri doğrultusunda giriştikleri mücadelede başından sonuna ODTÜ-DER'in damgası vardı. O'nun örgütlülüğünde gelişen, güçlenen bir mücadeleydi o. ODTÜ-DER kitlelerden aldığını ideolojik-pratik yetkinliğinden oluşan süzgeçinden g e ç i r e r e k - yoğurup yeniden kitlelere sunan bir mücadele yöntemi izledi. O'nu kitlelerin hem öğrencisi, hem öğretmeni kılan bir demokratik merkeziyetçiliği işletti. Politikasında katılık, taktiklerindeki esneklikle kitlelerin desteğini, güvenini sağladı. ODTÜ'deki faşist baskıların, anti-demokratik uygulamaların karşısında 9000 ODTÜ'linin tek bir yürek tek bir yumruk olmasını sağladı. Basının, demokratik kamu oyunun, velilerin ve ODTÜ öğretim üyelerinin, işçilerinin desteğini mücadelesine aktardı. Onların dayanışmasından güç aldı.

Sonuçta mücadeleyi ODTÜ öğrencileri kazandı: Disiplin yönetmeliği uygulanmaz oldu. Öğreciler, ODTÜ'nin varlık nedeni olma saygınlığını tekrar kazandı. Yönetime katılması kabul edildi. Örgütsel mücadelesi meşruluk kazandı. Öğrenci Temsilciliği, Öğrenci İşleri Dekanlığı kuruldu. Jandarma eğitim sahasını terketti. 9000 ODTÜ öğrencisinin özerk-demokratik ODTÜ mücadelesine ihanet eden, saldıran bir amaç faşist teşhir ve tercit oldu. Öğretim üyeleri ve işçilerin demokratik örgütlenmesinde önemli mevziler katedildi. İdari kademedeki faşistler de tecrit oldu ya da etkinliklerini yitirdiler. Rektör Tarık Somer çekilmek zorunda kaldı.

Öğrenci-öğretim üyesi- işçi dayanışması gelişti. ODTÜ'de doğan yeni güçler dengesi Ilgaz Alyanak'ın göreve getirilmesini kaçınılmaz kıldı.

ODTÜ'deki bu gelişmelerin sağlanmasında doğru önderliğiyle damgasını vuran ODTÜ-DER Öğrenci Temsilciliğinin örgütlenmesinde de yönlendirici oldu. Ancak bu ara ODTÜ-DER kapatılarak hakkında dava açıldı. Bunun üzerine mücadele içinde yetkinleşen ODTÜ öğrenci örgütlülüğü, ODTÜ-öğrenci Temsilcileri Konseyi (ÖTK) biçimiyle sürdürüldü.

Bu ara tüm yurtta yoğunlaşan faşist saldırılar ODTÜ'ye de yöneltiliyordu. Bu saldırıların birinde 3 Ocak 1976'da yaralanan Semih Erbek 11 Şubat 1976'da öldü. Böylece ODTÜ, kurtuluşa kadar savaş sloganını devrim yoluna kanlarıyla yazan yiğit devrimcileri yanısıra, kendi özgün mücadelesinde Şener Erdal(5 mart 1971)'dan sonra Semih Erbek'i şehit veriyordu. Faşist saldırılar sürüyordu. Ama ODTÜ'lüler onlara örgütlü olarak karşı koyuyor püskürtüyordu. Bu saldırılara rağmen ODTÜ'de görecel bir demokratik ortam sağlanmıştı. Bu şartlar altında ODTÜ'deki mücadele bir yandan faşist saldırılara karşı koyarak eğitimin sürekliliğini sağlamak, bir yandan da kazanılan demokratik hakların kalıcılığını sağlamak biçiminde gelişiyordu. Ayrıca ODTÜ'lü devrimci gençler, AYÖD disiplini altında Ankara Yüksek Öğrenim gençliğinin sürdürdüğü mücadeleye katkıda bulunuyorlardı. Devrimci Gençliğin eyleminin birliğinin sağlanmasında, anti-faşist mücadelede doğru tutarlı tavırların alınmasında, devrimci gençler yükselen halk eylemlerinin ön saflarına sloganının hayata geçirilmesinde önemli adımlar atıyordu ODTÜ'lü Devrimci Gençler.

Geçtiğimiz günler, ODTÜ faşist saldırıların yeni uygulamalarıyla karşılaştı. Yeni Mütevelli Heyeti oligarşinin eğitimi faşistleştirme politikasının ODTÜ'deki uygulayıcılığını üstlendi. Önce ODTÜ 'yle ilgili olarak sürdürülen bir iftira-ihbar kampanyasının ardından ODTÜ Rektörü Ilgaz Alyanak görevden alındı. Bir demokratik mevziyi daha faşist mevziye dönüştürmenin ortamı varatılmaya çalışıldı.

YENİ DURUMUN TESBİTİ VE AKTİF KİTLE MÜCADELESİ

Yapılanları, oligarşinin eğitimin faşistleştirmesi politikasının ODTÜ'deki uygulaması olarak değerlendiren, diğer öğretim kurumlarında olduğu gibi ODTÜ'de de can güvenliği öğrenim özgürlüğünün ortadan kaldırılmasına, kazanılan demokratik mevzilerin gaspedilmesine yöneldiğini tesbit eden ODTÜ'lü Devrimci Gençler, mücadeleye yöneldiler. Daha önceki deneyimlerinden yararlanarak, kendilerine özgü eylem biçimleri geliştirerek, tüm ODTÜ kitlesiyle aktif mücadeleye atıldılar.

ODTÜ, ÖTK Rektörün Mütevelli Heyetince görevden alınmasını, kazanılmış demokratik haklarına bir saldırı olarak gördüğünü belirterek protesto etti. ODTÜ öğrencilerinin mücadeleyle kazanılan demokratik mevzilerinden birinin gaspedilmesi olduğundan rektöre sahip çıktı. ODTÜ Öğrenci Aileleri Derneği, öğretim üyeleri ve işçiler de aynı doğrultuda tavır aldılar. Rektörün alınmasını kınadılar.

YENİDEN AKTİF KİTLE EYLEMLERİ

Yapılan genel forumlarda, durum değerlendirilmesi yapılarak, "Rektör görevden alınmaz", "Faşist Mütevelli istifa", "DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE", "TEK YOL DEVRİM" sloganlarıyla aktif mücadele kararına varıldı. Bu mücadeleler öğrenci-işçi-öğretim üyesi dayanışması içinde sürdürülecekti.

ODTÜ öğrencileri doğru devrimci görüşün yönlendiriciliğinde aktif kitle eylemlerine başladılar:

Kızılay'da 1500'ü aşkın ODTÜ'lünün katıldığı bir gösteriyle trafiği bir süre durdurdular. Kahrolsun faşizm, B a ğ ı m s ı z T ü r k i y e, Rektör görevden alınamaz, F a ş i s t M ü t e v e l l i i s t i f a, Demokratik Üniversite, Tek Yol Devrim sloganlarının ardından kararlılıklarını simgeleyen devrim andını içerek dağıldılar.

Ertesi gün yine aynı örgüt disiplini altında aynı sloganlarla bu kez Mütevelli Heyeti Başkanı Ahmet Sonel'in Tunus Caddesindeki muayenehanesi önünde gösteri yaparak binayı taşladılar.

Bu ara konuyu anlatan binlerce bildiri, el ilanı dağıtılarak kamuoyunun canlı desteğini sağladılar, uygulamayı protesto eden bir imza kampanyası açarak toplanan 11.000 imzayı Cumhurbaşkanına gönderdiler.

ODTÜ ÖTK yönetimindeki doğru devrimci görüşün önderliğinde sürdürülen bu mücadeleler oligarşinin ODTÜ'ye yönelttiği saldırıların belli bir duraksamasına yol açtı. ODTÜ öğrencileri doğru devrimci görüş etrafında daha da kenetlendi. Aktif mücadelede bilendiler. Bunun yanında grupsal çıkarlarını her zaman devrimci hareketin çıkarlarının önünde tutan oportunist ve revizyonistler de tutarsız kaypak tavırlarıyla teşhir, tecrit oluyorlar. Pasifizmleri ya da tutarlı bütünlüklü bir görüşleri olmayışının eklektisizmiyle etkinliklerini yitiriyorlar.

Gösteriler, bildiri-afiş, forum, imza kampanyası çalışmaları yanısıra bir de "Demokratik ODTÜ Mitingi" gerçekleştirildi.

DEMOKRATİK ODTÜ MİTİNGİ

Tam bir kitle katılımıyla (örneğin yapılan miting afişlemesine aynı anda 250 ODTÜ'lü birden çıkıyordu) yapılan hazırlıktan sonra "Demokratik ODTÜ Mitingi" 8 ocakta Tandoğan'da yapıldı. Miting ve yürüyüşe 18.000 kadar devrimci-yurtsever katıldı.

Miting AYÖD'ün disiplini altında sürdürüldü. Miting'de DGDF Ankara Bölge Yürütme AYÖD adına, ODTÜ-ÖTK, Lise-Der, Sosyal İş adına birer konuşmacı konuştu. Konuşmalarda ağırlıkla tüm demokratların, yurtseverlerin, devrimcilerin tek bir yürek tek bir yumruk halinde faşizmin karşısına bir kale gibi dikilmesi gerekliliği, okulların kapatılmasının yanlışlığı, içinde bulunulan şartlarda okullara gitmenin doğruluğu üzerinde duruldu. Miting, yürüyüş "Demokratik ODTÜ", "Mütevelli İstifa", "Okullar Açılsın", "Faşist-Polis-İdare İşbirliğine Son", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Katil Oligarşi", "Tek Yol Devrim", "Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla sürdü and içilmesiyle son buldu.

DGDF, AYÖD pankartları ve okulların pankartları altında yürünmesi biçimindeki belirtilen yürüyüş düzenine rağmen oportünistler bir avuçluk gruplarını yine "Ne Amerika, Ne Rusya" pankartı altında yürüttüler. AYÖD örgütlülüğünü tanıyor olmak(!) adına. Aynı şekilde diğer revizyonistler de ÖTK'yı tanıyor olmak adına 200 kişilik grubuyla ayrı yürümeyi tercih etti.

ODTÜ'LÜLERİN ÖNÜNDEKİ GÖREVLER

Bu mücadeleleri yanında ODTÜ'lüler bir yandan karşılaştıkları akademik sorunlarını, yurt sorunlarını v.b. de çözümleme mücadelesini sürdürüyorlar. ÖTK ise mücadele araçları. Şimdiye dek ÖTK yönetimindeki doğru siyaset bu sorunları çözümlemede belli gelişmeler kaydetti. ÖTK için yeni seçimlere geçilmesi dikkatleri iyice ÖTK üzerinde topladı. Şimdiye dek mücadele alanında pek görülmeyen sosyal demokratlar, pasiflik-tutarsızlıkları açığa çıkmış, oportünistler-revizyonistler de ÖTK'da etkinlik sağlayarak bu olumsuzluklarını ÖTK'ya aktarmaya uğraşacaklardır.

ODTÜ öğrencileri ÖTK'nın, halkımızın kurtuluş kavgasının, bir parçası, akademik demokratik mücadele boyutlarında bir parçası olan kavgalarının silahı olduğunun bilinciyle onu yetkinleştirmeliler.
Bunun yolu ise ÖTK'da doğru görüşün yönlendiriciliğini sağlamada geçer.

HAPİSHANELERDEN....

HAPİSHANELERDEKİ YAŞAM DIŞARIDAKİ YAŞAMIN, SINIF MÜCADELESİNİN BİR PARCASIDIR... BU DÜZEN TÜM BASKI ARAÇLARIYLA BERABER YIKILACAKTIR

Malatya cezaevindeki tutuklu ve hükümlüler gönderdikleri mektuplarda önce içinde yaşadıkları toplumsal düzeni tahlil ettikten sonra "Hapishaneler de toplumun içinde yaşadığı düzenden ayrı düşünülemez, hapishanelere düşenler, hapishanelere giriş nedenleri, hapishanedeki yaşam koşulları, hapishane yönetimi, hapishanedeki baskılar ve benzeri olgular toplum düzenine göre şekillenir " diyorlar. Ve hapishanelerdeki yaşam koşullarını anlatıyorlar. Eksiğiyle tüm hapishanelerdeki koşulları. Amaçları kendilerine acındırmak, merhamet dilemek değil. Çünkü onlar ACIYI BAL EYLEMİŞDİR bir kez... Bilinsin diyedir. Bu düzenin iğrençliğini bir başka yanıyla teşhir etmek içindir:

"Çoğu hapishaneler yaşanmaz koşullardadır, tıpkı hapishane dışındaki hayatın da insanlarımız için yaşanılmaz hale getirildiği gibi. Koğuşlar, mutfaklar, tuvaletler, hamamların sağlıklı yaşam şartlarından uzak olduğu yetmezmiş gibi ıslak, dört beton duvarı nemden yosun tutmuş, helâ sularının aktığı hücreler ve falaka, mahkumun günlük hayatı haline getirilmiştir. Koğuşlar kalabalıktır. 50-60 veya daha fazla mahkum kalır. Eğer hapishaneler dolmuşsa şimdi olduğu gibi yataklarda ikişer yatılır, yerlerde yatılır, koridorda yatılır. Çoğu hapishanelerde dolap yoktur. Mahkûmun giyecek eşyalarında kap-kacakları da yatağının altında torbasında bavulundadır. Yedi, sekiz mahkûm bir gazocağında ya da bir tüpte yemeklerini pişirmek zorundadır. Karavana yenmeyecek kadar kötü, kimi yerde iki öğün kimi yerde bir öğün verilir. Kiminin doktoru yoktur, kiminin haftada iki gün doktoru gelir. O da tıpkı dışarda olduğu gibi doğru dürüst dinlemeden, muayene etmeden bir iki hapla geçiştirilir. Ölme derecesine gelmeden hastaneye sevkelemez. Temizlik olanakları yetersiz olduğu için bit, pire olağandır. Hapishane idareleri mahkûmu bölme çabasındadır, ispiyon şebekesi yaratır, insanları birbirlerinden kuşkulu, güvensiz hale getirir. Gardiyanlar mahkûmlara zorbaca davranmaya zorlanır. Mahkûm hiç bir şikayette bulunmaz, yönetmeliklerde belirlenen hakkını arayamaz, tıpkı dışarıda halkın hakkını arayamadığı gibi. Haksızlığa karşı çıkan hücreye atılır, falakaya çekilir, sürgün edilir, tıpkı dışarıda joplandığı, dipçiklendiği gibi...

Kısaca hapishaneler, dışardaki yaşamın bir parçası, baskıların, zorbalığın bir parçasıdır.

Hapishanelerdeki uygulamalarda birbirini tutmaz, birinde serbest olan diğerinde yasaktır. Kimisinde mahkûma ayda bir sabun verilir, kimisinde haftada bir, kimisine de hiç verilmez. Kimisinde üç öğün karavana verilir, kimisinde bir öğün. Kimisinde dışarıda satılan kitaplar serbesttir, kimisine gazete hiç girmez, kimisinde kütüphane vardır. Malatya Cezaevine çağdışı veya hakim sınıfların ideolojisinin kitapları "Mızraklı İhtilal" "Dokuz Işık" "Said-i nursi'nin Hayatı ve Mücadelesi" kitapları alınır, fakat ders kitapları, veya Atatürk'ün "NUTUK" bile içeri verilmez.

Kanunların, yönetmeliklerin belirlendiği noktalar kimi yerde kimi zaman uygulanır, kimi yerde hiç uygulanmaz. Tıpkı dışarıda da işlerine geldiği zaman uygulandığı, işine gelmediği zamanlar uygulanmadığı gibi.

Malatya Cezaevi gerek yaşam koşullarının kötü olduğu, gerekse baskıların daha yoğun olduğu hapishanelerden biridir. Keyfî idare yürürlüktedir. Dışarıdan gelen, mahkûma maddi açıdan yardımcı olan yemek burada yasaktır. Sabahları mahkûmun sıcak suya katıp, ekmeğine katık ettiği ve diğer hapishanelerde satılan şeker yasaktır. Doktor yoktur. Sağlık ocağına veya hastaneye gitmek için dilekçe verilir. Ancak verilen dilekçelerin bir kısmı gidebilir. Her on-oniki kişi bir tüp ocağı kullanmak zorunda bırakılır. Tüpler ancak bir kez değiştirilebilir. Hem dışarıdan gelen yemekler alınmaz, hem de kantinde doğru dürüst bir şey satılmaz. Diğer hapishanelerde mahkûmlara 200 TL. veya daha fazla verilirken, burada yüz lira verilir. Görüş yerine 25-30 kişi alınır. Kimse idare ile görüştürülmez. Hapishanelerde mahkûmlara farklı muamele edilir, tıpkı insanın dışarıda farklı muamele gördüğü gibi...

Ama bu toplum düzeni her şeyi ile beraber YIKILACAKTIR... .

Malatya Cezaevinden bir gurup hükümlü ve tutuklu "

ANKARA CEZAEVİNDE FAŞİSTLER KAVGA ÇIKARDI

Çarşamba günü Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde ikinci kısımın görüş günlerinden biridir. Devrimci siyasi tutuklu ve hükümlüler ikinci kısımda 8. koğuşta yatar. Faşistler ise 1. kısımda 1. koğuşta kalırlar. 2. kısımda ayrıca 4,5,6,7. koğuşlar da vardır. Onlardaki sivil mahkumlarla devrimcilerin son derece olumlu ilişkileri vardır. Hapishanelerdeki baskılara karşı konmasında, olaylara ve dünyaya tutarlı bir bakış-yorum gücü kazandırmada sivillerin umut kaynağı-güç kaynağıdır devrimci siyasi mahkumlar. Dayanışmaları hapishane işleyişini olumlu yönde etkileyen bir güç olur.

12 Ocak çarşamba yine 2. kısmın görüş günüydü. Devrimci siyasilerden bir kaç kişi görüşten dönerken, o sıra avukattan gurup halînde dönmekte olan faşistlerden sataşma oldu. Bunun üzerine çıkan kavgada devrimciler faşistlere gereken dersi verdiler, bir kısmı revirlik oldu. Hapishane duvarları bir kez daha "Kahrolsun Faşistler", "Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla çınladı. 2. kısım mahkumlarının dayanışması bir kez daha gücünün farkına vardı, daha da gelişti. Oluşan güçler dengesi nedeniyle hapishane yöneticileri her hangi bir idari cezalandırmaya gidemediler.

Daha önce Temmuz 76 da da benzer bir olay olmuştu. Avukattan dönen üç devrimciye görüş yeri önünde 20 kadar faşist saldırdı. Devrimciler faşistleri püskürttü, çevreden gelen diğer devrimci ve sivil mahkumlarla birlikte onlara gereken dersi verdiler. Kahrolsun Faşistler, Bağımsız Türkiye sloganları ortalığı kapladı. Daha sonra faşistler sopa yemenin eziklığiyle bütün koğuşlarını toparlayarak ikinci kısımın önünde bağrıp çağırmaya, küfür etmeye kalkıştılar. Bunun üzerine 2. kısımın sivil-siyasi mahkumları hep birlikte aşağı inerek faşistleri döve döve kovuşlarına tıktılar. Dışarda, polisin jandarmanın ardına gizlenerek, onların desteğinde saldıran faşistler gardiyanlardan da bekledikleri desteği göremediler. 8'i revirlik oldu. Hapishane gibi bir yerde 300'e yakın kişinin katıldığı bu meydan kavgasında yine Kahrolsun Faşistler, Bağımsız Türkiye sloganları çınlıyor, hapishane duvarlarını aşıyordu...

Ulukışla'da Faşist-Polis İşbirliği

Son zamanlarda faşist-polis işbirliğinde sürdürülen halkımız üzerindeki baskı ve sindirme yöntemleri, Ulukışla'da da oynanmak istendi. Ama kararlı bir direnişle karşılaşınca gerilemek zorunda kaldılar. Olaylar faşist lise müdürünün (Abdurrahman Erbil) devrimcilere saldırmasıyla başladı

Sabahleyin okulda toplanan lise öğrencilerini (1500 kişilik okulun, 1400'ü devrimci) tehdit ve tahrik dolu sözlerle saldırıya geçen müdür, **"Kahrolsun Faşizm, Faşist Müdür istifa"**, sloganlarıyla karşılaşınca derhal polis ve jandarma çağırmış, okulu tatil etmiştir. Bu oldu bitti karşısında öğrenciler **"demokratik Lise"** sloganı atarak, okula devam edeceklerini açıklamışlardır. Ertesi günü bütün lise öğrencileri okul bahçesinde toplanınca; korkan müdür tekrar polis ve jandarma çağırmıştır. Öğrenciler polisi okulun bahçesinden kovduktan sonra, caddede toplu şekilde yürüyüşe geçmişler, yürüyüşe halkın da katılmasıyla tam bir anti-faşist kitle gösterisi oluşturmuşlardır. Polis karakolunun önünde barikat kuran polisler copla kadınlara saldırdılar ama geriye püskürtüldüler. Polis büyük bir kitleden sadece iki kişiyi alabildi. Bu arada polislere emir veren gar müdürünün faşist yüzü açığa çıktı.

Olaylar yatışmış gibi görünürken Niğde ve çevresinden getirtilen polis ve jandarmaların çokluğu faşistleri yüreklendirdi. Mehmet Bilen'in evine molotof kokteyli atılarak kundaklanmak istendi. Bir lise hocasının evi kurşunlandı. Bunun üzerine ertesi gün devrimcilerin önderliğinde toplanan halk faşistleri sindirdi ve evlerinden çıkartmadı. Halk dağıldığında faşistler tekrar ortaya çıkarak, kadın erkek ayırmaksızın tekrar saldırıya geçtiler. 17 yaşındaki Naci Karakaya karakolda dövülerek komaya sokuldu. Daha sonra Mustafa Ergür, Beyazıt Erdem, İbrahim Sayıner karakola çekilerek kıyasıya dövüldüler. Bir avukatın yazıhanesi tahrip edildi.

Olaylar gelişirken öğrenci velileri bir toplantı yaparak kitle önünde lise müdürünü teşhir etmişlerdir. Bunun üzerine müdür gece apar topar Ulukışla'dan kaçmıştır.

Bu arada yeni-PDA'cıların ve bir reformist küçük burjuvanın olaylar esnasında takındığı tavırlar ilginçtir. Herkes eylemde yerini alırken yeni-PDA'cılar iki süper devlet sloganı atalım mı, atmayalım mı tartışmasına girişmişlerdir. Küçük burjuva reformistimiz ise (yazıhanesi tahrip edilen ve devrimcilerin koruduğu avukat) veliler toplantısında gayet muzaffer edalarla **"Her iki tarafında elebaşlarını cezalandırmak"**tan bahsetmiştir. Faşist-polis işbirliğindeki baskıların yanısıra, opotünistler, revizyonistler ve reformistler bütün bölücülüklerine rağmen, Ulukışla halkının devrimcilerin yanında yer almasını önliyememişlerdir. Çünkü, halkımız küçük pratikleriyle de olsa sınadığı, kavradığı doğru devrimci politikanın uygulayıcılarıyla birlikte kurtuluşa kadar savaşacaktır.

KAHROLSUN HALKIMIZIN KANINI EMEN EMPERYALİZM VE OLİGARŞİK DİKTATÖRLÜK
YAŞASIN ANTİ-EMPERYALİST ANTİ OLİGARŞİK DEMOKRATİK HALK DEVRİMİMİZ
YAŞASIN HALKIMIZIN FAŞİZME KARŞI AKTİF MÜCADELESİ
TEK YOL DEVRİM
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

ULUKIŞLANIN DEVRİMCİ HALKI

Artvin'de mücadele yükseliyor

Artvin ili ufak olmasına rağmen kalabalık bir bölge. Halkı yoksul, işlenebilen toprak az, işsizlik alabildiğine yüksek. Bölge halkının geçim kaynağını teşkil eden çay, fındık ve orman ürünleri tefeciler ve vurguncular tarafından çarçur ediliyor. Örneğin orman ürünleri, orman işçilerine metreküpü 100 TL.'ya yaptırılıyor. Müteahhite 500-1000 TL. arasında veriliyor. Müteahhit bunları 2000-3000 TL.sına satıyor. Yine kilosu 80-120 TL.sına satılan çay, üreticiden 7,5 TL.sına alınıyor...

Böyle açık bir sömürünün alabildiğine yoğun olduğu Artvin ve yöresinde Jandarmanın baskısı da oldukça yoğun. Jandarmanın köylüleri karakola çekip dövmesi alışılagelen bir olay. Buna rağmen bölge halkı tüm bu baskılara, sömürüye karşı kararlı bir şekilde mücadelelerini sürdürüyor. Artvin Orman bölgelerinde, orman işçileri ve köylüler, Orman Köylüleri Dernekleri'nde toplandılar. Bu durum hakim sınıfları rahatsız etti ve kısa bir süre sonra dernekler kapatıldı. Yöneticileri hakkında soruşturma açıldı.

Töb-Der ve Halkevleri Vali İhsan Dede tarafından kapatılıyor sık sık. Yine aynı zatın kurdurduğu Ülkü Ocakları, halka saldırmakta, devrimcileri öldürmektedirler. Ama, halk, yapılan her saldırıda faşistlere gerekli dersi en sert biçimde verdiğinden bölge artık faşistlerin barınamayacağı bir yer haline geldi.

Şavşat'ta halkın üzerinde jandarma ve ülkü ocaklı faşistlerin sürekli bir saldırısı sözkonusu idi. Devrimci öğretmen Hasan Şimşek faşistler tarafından hunharca öldürüldü. Öldürenler yakalanmadı. Şavşat Lisesi'ne yapılan saldırılar her seferinde püskürtüldü. 7 Aralık'ta Erzurum'dan getirilen faşist milislere halk yiğitçe karşı koydu.

Borçka'da da durum aynı. Faşistler tutunamadıkları Lise'ye sürekli saldırıyorlar. Jandarma ve polis devamlı bir şekilde devrimciler ve halkın üzerinde baskısını sürdürüyor. Ama, Devrimcilerin doğru ve kararlı mücadelesi sonucu bu saldırılar her seferinde püskürtülüyor.

Durum Arhavi, Ardanuç, ve Hopa'da da farklı değil..

Artvinliler, sorunlarının Türkiye Halklarının sorunlarından ayrı olmadığının ve kurtuluşunun Türkiye Halklarının ortak mücadelesi sonucu olacağının bilincinde, mücadelesine devam edecektir.

Borçka Mitingi

Borçkalı devrimciler, pahalılığı, faşist katliamları ve devrimci Yılmaz Turanlı'nın öldürülmesini protesto etmek için miting ve yürüyüş düzenlediler.

Oligarşinin maşaları miting ve yürüyüşün engellenmesi için ellerinden ne geliyorsa yaptılar, çeşitli tehditlerde bulundular. Tertip komitesi'nden arkadaşları karakola çekip dövdüler. 20 Kasım'da yapılacak miting ertelendi ve 12 Aralık'ta yapıldı.

Çevre köy ve ilçelerden de geniş katılım oldu. 4500 Nüfuslu kasabada 3000 kişinin mitinge katılması görülmemiş bir olaydı. Konuşmacılar, konuşmalarında Türkiye ve bölgenin sorunlarını, emperyalizmin ve oligarşinin kanlı soygun düzenini anlattılar. Sürekli olarak **"Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm", "Katil Oligarşi", "Çay Üreticileri Birleşin", "Eğitim Özgürlüğü, Can Güvenliği", "Öğretmen Kıyımına Son", "Tek yol devrim", "İşçi, Köylü, Gençlik; Devrim İçin Birlestik"** sloganları tek bir ses olarak yükseldi.

İskenderun'da Miting TÖB-DER Kapatıldı

İskenderun'da Töb-Der'in düzenlediği **"Irkçı Eğitimi Protesto"** mitinginden sonra sudan nedenlerle Töb-Der Yönetim Kurulu tutuklandı, dernek kapatıldı.

2-1-1977 tarihinde İskenderun Töb-Der'in düzenlediği miting'e, İskenderun Tekstil, Gaziantep İplik-İş, Osmaniye Devrimci Gençleri, Samandağ Devrimci Öğretmenleri, Antakya Devrimci Gençleri, Samandağ Devrimci Gençleri katıldılar. Yaklaşık olarak beşbin civarında kitlenin yeraldığı mitingde **"Tek Yol Devrim" "Katil Oligarşi" "Yaşasın Halk Savaşı" "Kahrolsun Faşizm" "Irkçı Eğitime Son"** gibi sloganlar atıldı.

Töb-Der'in düzenlediği miting sonrası tertip komitesini oluşturan 6 öğretmen tutuklandı. Daha sonra da valilikçe dernek kapatıldı. Aynı gün Amasra, Osmaniye Töb-Der şubeleri yine sudan nedenlerle Valilik kararlarıyla kapatıldı.

Bu faşist uygulamalar Hatay'da halkın tepkilerine yol açmış, tutuklanan öğretmenlerin serbest bırakılması, kapatılan derneklerin açılması istenmiştir.

Ortaklar'da faşist saldırılar kınandı

Ortaklar Öğretmen Lisesi'nde süregelen faşist baskıları protesto etmek amacıyla 16 Ocak 1977 günü, Ortaklar'da Töb-Der Aydın Şubesi'nce bir yürüyüş düzenlendi.

Yürüyüşe ikibine yakın öğretmen, öğrenci ve veli katıldı. Polis ve jandarmanın ikibinin üzerinde bir güçle geniş güvenlik tedbirleri(!) aldığı yürüyüşte kitle disiplinli bir şekilde yürüyüşünü sürdürdü. Yürüyüş, Ortaklar Dörtyol kavşağından başladı ve Atatürk Anıtı önünde son buldu. Burada, konuşma yapan öğretmenler ve öğrenciler, genel olarak Türkiye'de ve özel olarak Ortaklar Öğretmen Lisesinde uygulanan faşist baskı ve terörü, Ortaklar Öğretmen Lisesinde oynanan oyunları protesto etmişlerdir. Öğretmen Lisesinde görevli ve geçtiğimiz günlerde Ortaklar Öğretmen Lisesi içinde saldırıya uğrayan dört devrimci öğretmen de bir konuşma yaparak yapılan saldırıları kınadılar.

Konuşmalar bittikten sonra, kitle büyük bir disiplinlilik içinde dağıldı. Ortaklar halkı yapılan yürüyüşü büyük bir sevgi ile destekledi.

Dergimizin İzmir Bürosuna baskın

16 Aralık 1976 günü öğleden sonra dergimizin İzmir Dağıtım Bürosu siyasi polis ekiplerince basıldı. Büronun yanındaki odada bulunan Gazetecilik ve Halkla ilişkiler Yüksekokulu Öğrenci Derneği yöneticileri ve üyelerinden bir kısmı bu baskında gözaltına alındılar ve hiçbir gerekçe gösterilmeden mahkemeye sevkedildiler. İktisadi ve Ticari Bilimler Fakültesi (İTBF) Öğrenci Derneği'nin bazı defterlerinin de burada bulunduğu bahanesi ile hiçbir gerekçe gösterilmeden İTBF öğrenci derneği üyeleri ve yöneticilerinden bazıları da aynı baskıya maruz kaldılar.

Bununla yetinmeyen polis büroya dergi almaya gelenlerden, aynı binada bulunan terzi ve dişçiye kadar herkesi gözaltına alarak, iki gün nezarette tuttuktan sonra **"gizli örgüt"** kurdukları iddiasıyla mahkemeye çıkardı.

Baskın sırasında gözaltına alınan bu 55 kişiden 52si serbest bırakıldı, üç dernek yöneticisi ise ceza evine gönderildi. Şu anda üç yönetici tutukludur. Halen basılan bina ve bölge gözaltındadır, rastgele tutuklamalar devam etmektedir.

İşte, burjuvazinin radyosunda, televizyonunda ve boy boy gazetelerinde **"İzmir'de Bir gizli örgüt Basıldı"** yaygaraları koparıldığı ve ardından nice **"gizli örgüt üyeleri"**(!)nin yakalandığı İzmir Olayı.. Oligarşi, üniversite ve yüksekokullarda sürdürülen mücadeleyi, öğrenci gençliğin anti-faşist mücadelesini engellemek ve eğitim kurumlarını birer faşist yuvası haline getirebilmek için tezgahladığı oyunlara bir yenisini daha ekliyor böylelikle.

Erzurum'da Faşist Terör

Oligarşinin eğitim kurumlarını faşistleştirme çabaları Erzurum'da yeni boyutlara ulaştı. İmtihan döneminden bu yana gün olmuyor ki faşistler ilerici bir öğrenciyi yaralamasın, gün olmuyor ki ilerici, demokrat, devrimci unsurların kanı akmasın.

Faşist olaylar zincirinin ilkini; imtihanlarına giren ilerici öğrencilerin engellenmesi oluşturdu. Erzurum Kazım Karabekir Eğitim Enstitüsü ve Atatürk Üniversitesi'nin çeşitli fakülte ve yüksek okullarının tümünde cangüvenliği, öğrenim özgürlüğü olmadığından ötürü bir çok ilerici öğrenci okullarını terketmek zorunda kalmışlardı. Canı pahasına eğitim kurumlarını ağzı salyalı faşist saldırganlara terketmeyen devrimciler ise, faşist terörün canlı hedefleri olmuşlardır.

3.10.1976 şehirde Necmettin Özdemir ve Ali Şeker isimli öğrenciler saldırıya uğradılar ve ağır şekilde yaralandılar. Kaldırıldıkları Nümune Hastahanesi'nde bir ay kadar müşahade altına alındılar, daha sonra saldırgan sandalyesine oturtularak tutuklandılar. Güvenlik kuvvetleri adilâne davranışlarının (!) en güzel ifadesini böylece somutluyorlardı Erzurum'da.

7.1.1977 günü Ziraat Fakültesi'nde imtihanlarından çıkmakta olan Mustafa Çakır, Cahile Arıkan ve Hasan Çağdaş Özgür faşistlerin yeni boy hedefi oldular. Gözünden ve vücudunun çeşitli yerlerinden bıçak ile yaralanan Mustafa Çakır'ın yapılan ameliyat sonucu bir gözü alındı. Mustafa Çakır'ın diğer gözünü kaybetmesi sözkonusudur. Aynı olayda yaralanan kız öğrencinin kulağı, başına vurulan darbelerden ötürü sürekli kanama yapmak yapmaktadır.

Faşist terör Atatürk Üniversitesi'nde 11.1.1977 günü daha da büyük boyutlara ulaştı. Can güvenliği, öğrenim özgürlüğü kavramları faşistlerce bir kez daha ihlal edildi. Daha önceki olayda gözünü kaybeden arkadaşlarını ziyarete giden bir grup devrimci öğrenci, Tıp Fakültesi ve Numune Hastahanesi koridorlarında silahlı saldırıya uğradılar. Olay sonucu Ziraat Fakültesi 3. sınıf öğrencisi Ahmet Söke başından ve boynundan aldığı kurşun yaralarıyla olay yerinde öldü, Fen Fakültesi 2. sınıf öğrencisi Celal Bilici ağır şekilde yaralandı, Hasan Çağdaş Özgür ise bir kurşun sıyrığı ile atlattı. Midesinden ve bağırsaklarından ağır bir şekilde yaralanan Celal Bilici 6,5 saat süren ameliyat sonucu komaya girdi...

71 sonrası faşist işgal altına giren Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde bu olaylar ne ilk, ne de son olaylardır. Sürekli faşist saldırıların sözkonusu olduğu üniversite'de, ergeç, koşullar ne olursa olsun işgaller kırılacaktır. Bunun için, E.A. Üniversitesi ve diğer yüksek okul devrimcilerinin sıkılı bir yumruk olup mücadele etmeleri gerekmektedir. ÇÜNKÜ BARIŞI KAZANMAK İÇİN SAVAŞMAK GEREKİYOR!

KSD Revizyonizminin bir sefaleti daha

Bugün Tunceli'de küçük bir dükkanın kapısında, **"Tunceli DEV-GENÇ"** ve **"GENEL MERKEZ"** yazılı bir **"dernekçik"** vardır. **"Büyük isimlerin"** gölgesinde kurulan bu **"cüce"** dernek, **"KSD İçin İleri"** dergisinin ikinci sayısında, hiç bir cümlesi doğru olmayan bir yazı yayınlatmıştır. Bu yazı, Tunceli'de yaptırılan Hüseyin Cevahir'in mezarı ile ilgilidir.

Mezar yapımında bir nebze katkıları dahi olmayan bu revizyonistlerin, kalpazanca, mezar yapımına sahip çıkmaları, **"parsa toplama"** anlayışının en cins örneğidir.

Tamamı 3-5 kişiden ibaret bu bayların hiç bir ferdi mezar başına adım atmadığı halde, sahtekarca, **"mezar yapımı için alınan karara katıldık", "çalışmalara biz de katıldık"** demelerini yadırgamıyoruz. Yalancılığı, kuru gürültü ve demogojiyi lumpenlikle birleştirip, siyaset yaptıklarını sanan bu hotzotçulardan (!) başka bir şey beklenemez.

Hele, bu revizyonistlerin, mezarın gizli yapıldığı iddiası çok gülünçtür. Mezar yapım çalışmaları bir aydan fazla zaman aldı. Yardım kampanyası hariç, mezar başında 28 gün fiilen çalışıldı. Şöbek köyüne kilometrelerce yol kazma-kürekle yapıldı. Bu çalışmalara çevre halkı ve kabarık devrimci gençlik kitlesi katıldı. Mezar yapım çalışmalarını çevrede **"sağır sultanlar"** bile duydu. Ama gerçekler karşısında başlarını kuma gömen bu deve kuşları, mezarın gizli yapıldığını söyleyecek kadar şaşkınlık içindeler.

Komiteye öneri götürdüklerini ve önerilerinin kabul edildiğini söylüyorlar **"Dükkancıklarında"** oturup tesbih çekmeyi devrimcilik sanan bu molla takımının, mezar yapımının başından sonuna kadar komite ile hiç bir ilişki ya da görüşmeleri olmamıştır. Bu baylar olsa olsa rüya görmüşlerdir. Komite bu bayların önerilerini ilk defa, dergilerinde okuyup öğrenmektedir. Bugüne kadar önerilerini gönüllerinde saklayan bu baylar, anlaşılan gaflet uykusundan yeni uyanmışlardır.

"Tunceli DEV-GENÇ", "Genel Merkez" adı altında bir tekke açarken, bir yönetim kurulu oluşturacak kadar bile kelle sayısı bulamayan, dışarından transferlerle yönetim kurulunu zor bela tamamlayabilen bu revizyonistlerin, Tunceli'de bir güç olarak kendilerinden bahsetmelerine ne demeli?.. Kitle örgütü niteliği olmayan, tabansız, hepsi bir yönetim kurulundan ibaret olan ve kendilerinden sorulduğunda **"burası kitle örgütü değil, grup örgütlenmesidir", "biz bu derneği bir görüşün propagandasını yapmak için kurduk"** diyen **"Tunceli DEV-GENÇ" "Genel Merkez"**in (!) DGDF'na katılma kararına ne demeli?

Yalan, kuru gürültü ve şamata ile siyaset yapmanın mümkün olmadığını, komik bir duruma düşmekten öteye gidilemiyeceğini bu sayın baylar acaba ne zaman anlıyacaklar.

KOMİTE ÜYELERİ

2.ci sayfasında derneğimiz yönetim kurulu ve başkanı adına, Antalyadaki mitingle ilgili bir yazı yer almıştır. Konu ile ilgili açıklamanın yönetim kurulu ve dernek üyeleriyle hiç bir ilgisi olmadığı gibi mitingle ilgili gelişmeler de çarpıtılarak yansıtılmıştır.

Manavgat Gençlik Derneği bağımsız, demokratik bir dernektir, ŞUBE DEĞİLDİR!

15/XII/1976

MANAVGAT GENÇLİK DERNEĞİ
YÖNETİM KURULU

ANILARI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLACAK!

Tufan Liceli

İ. Gökhan Edge

Ahmet Söke

A. Necip Bozalioğlu

Zülfikar Uralçin

Aynur Sertbudak

Tamer Benial

ÖLÜMSÜZLER

Bir ölü daha verdik,
Bir can daha eksildik bugün.
Cop-dipçik
Bıçak-kurşun darbeleri arasında
Bir can daha eksildik.

Nereden
Nasıl
Ve niçin geleceği bilinen ölüm,
Bizi de bekliyor
Sıra takip etmeden.
Ergeç biz de öleceğiz,
Belki bugün
Yarın da mümkün,
Veya bir başka zaman
Ya da şimdi
Şu an.

Ama
Asıl önemli olan
Ölüme karşı koyup,
Öldürmektir ölüm kaynağını
ölümsüzleşmek için
Öldürülmeden.

Fahir Semir ABACI
10-1-1977 Samandağ / Hatay

DEVRİMCİ GENÇLİK DEPREM ÇALIŞMA RAPORU

Van depreminin sonuçları, bir doğal olayın sonuçları gibi değil, bir kitle katliamının, bir jenositin (soykırımı) sonuçları gibi değerlendirilmeli, nitelendirilmelidir. Çünkü kırk yıldır bu bölgenin deprem bölgesi olduğunu ve bölgede yaşayan halkın (hemen hemen tamamı KÜRT) yaşam koşulları bilindiği halde yıllardır, aynı düzenin değişen iktidarları, merkezi otorite bu konuyla ilgili en küçücük bir tedbir almadığı gibi, her fırsatta jandarma komandolarını, faşist milislerini, işkencecilerini, istihbarat (!) teşkilatlarını, yandaşı mülki idare amirlerini bölgede görevlendirip halka en akla gelmedik işkenceyi, milli zulmü, çileyi çektirmişlerdir. Burada bu işkencelerin milli zulmün örneklerinden söz etmiyeceğiz. Bu mesele artık ayyuka çıkmıştır.

25 Kasım akşamından itibaren, depremle ilgili olarak, devrimci görevimizi yerine getirmek üzere çalışmalara başladık. İlk etapta, olayı bütün çıplaklığı, gerçekliği ile en geniş kitlelere duyurmaya çalıştık. (Gerek basın açıklamaları, gerekse diğer yöntemlerle). Hemen ardından, bir bağış kampanyası açtık. Okullarda öğrencilerden, öğretim üyelerinden, şehirlerde (Ankara ve İstanbul) halktan para ve giyecek olmak üzere bağışlar toplamaya başladık. Toplanan bağışların en kısa zamanda ve en sağlıklı şekilde bölge halkına ulaştırılabilmesi için yollar aradık ve bulduk. Toplanan paranın hemen hemen tamamını yiyecek ve ilaca çevirdik. Eldeki yardım malzemesini yola çıkan kamyonlar 3Aralık akşamı Tatvan'da (daha önceden, durum değerlendirmesi yapmak üzere bölgeye giden) arkadaşlar tarafından karşılandı. Havanın fırtınalı, karlı olması ve bundan ötürü yardım malzemisinin tehlikeye düşürülmemesi için araçları ertesi sabaha dek beklettik. 4 Aralık sabahı saat 06'da kamyonlarla Tatvan'dan hareket edip, aynı gün saat 13 sıralarında Muradiye'ye vardık. Araçlardan ikisinin yükünü Muradiye'ye birininkini ise Çaldıran'a boşalttık,

ÖN DURUM
DEĞERLENDİRMESİ
SONUÇLARI

Depremin dördüncü günü, ön değerlendirme yapmak amacıyla Van'a geldik. Gördük ki, daha önceden edindiğimiz bilgilerden ayrıca yardım komiteleri kurulmuş. Bunlardan ikisi Çaldıran ve Muradiye'de biri ise Van'da. Van'daki komite, üst komite niteliğinde. Üst komitenin hali içler acısıydı.

Kendi içinde çelişen, anlaşamıyan gruplar, kişiler komite üyeleri durumundaydı. Sanki başka zaman ve mekân kalmamış gibi en üst düzeyde tartışmalar en yoğun bir bicimde sürdürülüvordu. Dışımızdaki grup ve grupçukların hemen hepsi tartışmanın içindeydiler. Apaçık gerçek şuydu ki, her grup kendi önderliğinde bu işleri örgütlemeye çalışıyordu. Yapıyı ve o sıralarda dönen oyunları net olarak bilemediğimiz için tartışmalara girmedik. Ama, doğal olarak, siyasetemiz yönünden kısa bir konuşma yaptık. Genel olarak oradakilerin bize karşı tavrı hiç de yakın, dostça değildi. Sezilen şuydu ki, bizim yola çıkardığımız yardım malzemesinin bir an evvel teslim alınıp bizim ve sonradan -yardımla birlikte- gelecek arkadaşlarımızın bir an önce geriye döndürülmesi niyetindeydiler. Ve bunu sağlamak yönünde moral bozucu, umut kırıcı konuşmalar oldu. (Şartların çok ağır olduğundan falan sözettiler) Tüm bunlara karşın, tavrımız kesindi. Malzemeyi komiteye teslim edip, dönmeyecektik. Asıl zarar görmüş yerlere, köylere gidip; getirdiklerimizi dağıtacak ve devrimci görevimizi yapacaktık. (Zaten sonuçta da istediğimiz oldu.)

4 ARALIK -MURADİYE ÇALDIRAN

Sıyrıldığımızı sandığımız o tartışmalar buralarda da vardı. Ama, Van'da ki yoğunluğa erişememişti. Zaten somut pratiğin zorlaması sonucu erişemezdi de...

Getirdiğimiz malları bir tutanak düzenleyerek, Muradiye ve Çaldıran komitelerinin saptadığı yerlere depoladık. Aynı saatlerde, komiteyle yaptığımız toplantıda şunlar konuşuldu;

Komitenin başkanı ve sözcüsü durumundaki bir arkadaş bize komitenin bir takım ilkeler saptadığını ve yardım amacıyla gelen bütün grupların bu ilkelere uymak zorunda olduğunu söyledi.

Biz de kendisine bu konuda tartışmıyacağımızı, en acil iş olan yardım dağıtımı sırasında hiç kimsenin (oportünistler hariç) çıkıp da stratejik tahliller yapmıyacağını uygun bir dille belirttik. Uzun vadede ise, devrimci çalışma yapmak için gelindiğinde kimsenin kimseyi şöyle ya da böyle kısıtlayamıyacağını anlattık. Komite bu söylediklerimizi olumlu buldu ve biz de toplantıyı orada kestik. Beş arkadaşımızı bir kamyon malzemeyle birlikte Çaldıran'a yolladık. Geri kalanlarımız ise Muradiye'de kurulan bir çadıra yerleştik Hemen ertesi sabah, bir kısmımız komitenin temin ettiği araçlarla, bir kısmımız da sırtta taşıyarak mahalle ve köylere yardım dağıtmak üzere Muradiye'den ayrıldık..

BÖLGENİN HALKIN DURUMU VE GELİŞEN OLAYLAR

Yukarda sözünü ettiğimiz yardım dağıtma işini orada kaldığımız 10 gün süresince, kesintisiz sürdürdük. Bizden sonra da aynı işi öteki devrimci arkadaşlar sürdürdüler. Sürekli yaygara konusu olan devletin yardımı (!) ise Van'da depolanıyordu. Halkın tepkisi büyüktü. Öyle ki zaman zaman depoların önünde yükünü boşaltmak için bekleyen kamyonlar yağmalanıyordu. Gelen yardımlardan depolanmayanların bir kısmı ise Muradiye ve Çaldırandaki askeri birliklere yollanıyordu. Bu malzemenin büyük bir kısmı askerlerce tüketiliyor, artanı ise kayırılan kişilere, muhtarlara veriliyordu. Çoğu gerici olan bu muhtarlar yardım malzemesinden sadece yakınlarını istifade ettiriyorlardı.

D. G. D. FEDERASYONUNA

ANKARA

En zor günlerimizde hiçbir karşılık beklemeden fedakarca ve buradaki disipline tam uyarak her türlü yardımı yapan D.G.D.F.'na Halkımız adına teşekkür eder. Devrimci uğraşlarında başarılar dileriz.

Demokratik Kuruluşlar
Muradiye Deprem Komitesi A.
[signature]

Halkla yaptığımız konuşmalarda, onların bize ençok şikayet ettikleri şey bu muhtarlar konusu idi. Orada bulunduğumuz sürece çeşitli "devlet büyükleri" bölgeye geldiler. (Demirel, Erbakan, Melen, Ecevit...vs.), Ecevit, orada hiç de ilerici (!) basının yazdığı gibi halkı yanına çekemedi. Muradiye konuşması sırasında çok kez halk tarafından sözü kesilip karşı tezahürat yapıldı. Yine bir kısım basın bunu çarpıtıp Muradiye'de Ecevit'in konuşmasını kesmeye çalışanların, engelleyenlerin "aşırı solcu" "illegal" örgüt üyesi bir avuç militan olduğunu yazdı. Tıpkı oraya devrimci sorumluluklarıyla devrimci görevlerini yerine getirmeye gidenleri silah kaçırmaya gitmekle suçladıkları gibi.

Bölgeye yardım görevi ile yollanan araçlar boş boş ortalıkta dolaşmaktan başka birşey yapmadılar. Hele helikopterlerin hali görülmeye değerdi. İki üç günde bir yüz civarında battaniyeye yükleyip birkaç köye atmak ve dağ köylerine sırtlarında yardım götüren devrimcileri izlemek bütün yaptıkları idi.

Yıllardır, Kürt halkı üzerinde sürdürülen asimilasyon ve tenkil politikası deprem sayesinde bir kez daha güçleniyordu. Yersiz yurtsuz, kalanları Türkiye'nin çeşitli yerlerine sürüp oralarda, eriyip gitmelerini sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama halk, eskisi kadar kolay aldatılır durumda değildi. Nitekim sohbetlerde, ısrarla vatanlarını terketmiyeceklerini tekrarlıyorlardı. Şimdi oligarşi yeni yeni oyunların peşinde, son zamanlarda artan sayıda Bulgaristan'dan gelen göçmenleri bu bölgeye yerleştirmek istiyor.

Ama kürt halkının ulusal bilinci o dereceye gelmiş durumda ki kolay kolay böylesi oyunlara gelmeyecektir.

Anlatmadan edemiyeceğimiz bir konu daha var.

Devrimciler bu son ay içinde halkın dilinde efsane haline geldiler. Öyleki daha "devrimci" kelimesinin Türkçesinden ne de Kürtçesinden haberdar olmayanlar, yarı kürtçe yarı Türkçe devrimcilere en sıcak, en içten şeyleri söyleyebilmek için yarışıyorlardı. Çocuklar bildikleri iki sözcüğü tekrarlayarak peşimizden koşuyorlardı:

"Devrimci Abi, Devrimci Abi,...."

Devrimcilerin halkla kaynaşmasının en güzel örnekleri verildi. TC Hükümeti yardımı ancak Muradiye, Çaldıran ve birkaç yakın köye yarım yamalak dağıtılmışken, devrimcilerin yardımı, eksiksiz tüm köylere dağıtıldı. Köylerin büyük çoğunluğuna da ikinci, üçüncü kez gidildi.

Bundan sonra ise öncelikle bölge halkının Türkiye'nin çeşitli yörelerine dağıtılması politikası olmak üzere oynanmakta olan oyunları bozucu, onları açığa çıkartıcı siyasi gerçekleri açıklayıcı çalışmalar yapılması gerekiyor ağırlıkla.

DGDF DEPREM YARDIM GÖREVLİLERİ

DÜZELTME

Devrimci Gençlik Yayınlarından çıkan "faşizm üzerine Bir Kaç Söz" adlı broşürde bazı dizgi hataları yapılmıştır.

Sayfa 5 satır 37'de 'gelişmeleri' yerine 'çelişmeleri'

Sayfa 6 satır 22'de 'genellikle' yerine 'genellik'

Sayfa 7 satır 4'de 'yaratmaktadır' yerine 'yaratmamaktadır'

Sayfa 7 satır 28'de 've' yerine 'bu' gelecektir. Düzeltir, özür dileriz.

BUGÜNKÜ SİYASİ DURUM ÜZERİNE

Sayfa 3'den devam.

kısa sürede yukarıdan aşağı **açık faşizm** çözümünü dayatıp duruyor. Ve bu çözüm yolunda diğer kanadı ikna etmek için hepimizin gözlediği saldırıları gündeme getiriyor. Uzun süredir böyle bir çözüm için çabaladı durdu. Bu olay, halkın oligarşiyle çelişkilerini arttırdı ve su üstüne çıkarttı. Halka saldırılar, oligarşinin biraz daha tecrit olmasını doğurdu. Ama bir açık faşizme geçişi beceremedi.

Bir **açık faşizm** uygulamasının, tekelci burjuvaziyi daha da güç duruma sokacağını, halkla çelişkilerini arttıracağını ve tamamen tecrit edeceğini bilen diğer kanat böyle bir çözüme yanaşmıyor. Böyle bir çözüme ulaşılamamasının diğer bir sebebi de, bu çözümün, sömürü paylarının karşı tarafın lehine bir ayarlamasını içermesidir.

Bir yıl kadar önce, tekelci burjuvazi açık faşizm tehdidini iktidar krizini çözmede bir araç olarak kullanıyor diye yazmıştık. Bu yolda önemli adımların atıldığını bugün söyleyebiliriz. Bugün artık açık faşizm çözümü ikinci plana itilmiş bulunuyor. Tekelci burjuvazi yeni çözümler aramakta, 1977 seçimlerini iktidar krizini çözmede bir yol olarak denemeye karar vermiş bulunuyor.

C.H.P.NİN OYNADIĞI ROL

Bir yıl önce şunları söylemiştik: **"...iktidar krizini çözmede kanatlardan (tekelci burjuvazinin) birinin kuyruğuna takılmış bulunan CHP ne diyor? O da "demokratik" rejimi savunma temelinde AP ile ortak hükümet kurabileceğini söylüyor. Bunu İstanbul sermayesi özellikle istiyor. AP-CHP koalisyonu gerçekten "demokratik" rejimi kurtaracak mıdır acaba? AP-CHP koalisyonu gerçekten neyi kurtarabilir?.... Ekonomik krizden çıkma ümidi içinde yaşayan tekelci burjuvazinin, kitlelerin direncini daha kolaylıkla karşılayabilmesini; anti-demokratik uygulamalara bugün için geniş yığınların gözünde demokrasiden yana, halktan yana bir umut olma durumundaki CHP'yi ortak ederek kitlelerin demokratik muhalefetini etkisizleştirmesini, krizden CHP'nin sağlayacağı kitle desteği (veya şöyle söylersek daha doğru olur) CHP'nin kitle hareketlerini pasifize etme desteği sayesinde çıkabilmesini; ekonomik krizin yükünü böylece kitlelerin sırtına aktarabilmesini sağlar."**

"CHP'nin merkez yönetimi, tekelci burjuvazinin bir kanadıyla uzunca bir süredenberi içli dışlıdır diyebiliriz. Ve hatta diyebiliriz ki bugün CHP'nin politikasını, bu içli dışlı olduğu tekelci burjuvazi yönlendiriyor. Bu kuzu postundaki kurdun, oligarşinin kısa dönemli programının gerçekleştirilmesi yolu üzerinde ayrıca iktidar krizini çözmede başvurduğu en önemli siyasi araç haline gelmiştir CHP"(3)

Bir yıl önce söylenen bu sözlerin bugün için anlamı daha bir açık hale geldi. CHP'deki değişim daha açık seçik gözlenebiliyor. Çünkü, CHP Kurultayına giderken parti içinde olup bitenler, gazetelere yansıyan çatışmalar, alınan sert tedbirlerle parti içinde sol muhalefeti bastırma gayretleri küçük burjuvazinin siyasi istemleri doğrultusunda bir muhalefeti anti-demokratik yöntemlerle yok etme çabaları, belirli sonuçlar doğurdu. Seçimlere hazırlık kurultayı olan geçtiğimiz kurultayda CHP iktidara gelme tedbirlerini aldı. Ama nasıl tedbirler? Tekelci burjuvaziye güven verecek cinsten tedbirler... Kurultay, tekelci burjuvazinin bir kanadının doğrudan adamları diyebileceğimiz ekibin zaferi ile sonuçlandı. Kurultayda küçük burjuvazinin derli toplu bir varlığı bile görülemedi. Kaybeden liste, politika olarak ve ilkeler bakımından kazanan listeden farklı değildi. Ama, sol olarak lânse edilebilmiş, parti içindeki muhtemel sol muhalefeti ortadan kaldırmayı becerebilmiştir. Nitelik olarak, kazanan ve kaybeden listelerin farkı yoktur, CHP'nin programı ile sanayicilerin programı arasındaki paralellik, pek çok noktada aynılık, Ecevit sanayicileri ikna ediyor propogandası olarak basında yansıtılmıştır.

Kurultayda Sosyalist Enternasyonale katılma kararının alınması da, tekelci burjuvaziye ve emperyalizme bir garanti verme anlamından başka türlü yorumlanamaz. Avrupa'nın emperyalist tekelci burjuvazilerinin partileri olan hatta çoğu iktidarda bulunan "**sosyalist**", sosyal demokrat ve "**işçi**" partilerinden oluşan "**Sosyalist**" Enternasyonalin emperyalist bir karaktere sahip olduğu ve uzaktan yakından sosyalizmle alâkası olmadığı gün gibi ortadadır. Mesela İsrail'in siyonist ve emperyalist iktidar partisi de bu enternasyonale üyedir. CHP bu yolla tekelci burjuvaziye ve emperyalizme jest yapmış oluyor. *"Ben öyle iddia edildiği gibi solcu falan değilim; benim solculuğum halkı kandırmak için bir demagojidir. Halk iktidarı lâfını bir demagoji olarak kullanıyorum ve bu yolla halkın gerçek çıkarları doğrultusunda örgütlenip, siyaset yapmasına engel oluyorum. Ben esas olarak tekelci burjuvazinin en akıllı temsilcisiyim"* demek istiyor.

Bu ısrarlı çabalardan sonra tekelci burjuvazi niye CHP'den korksun? Niye CHP'yi kendi aracı olarak düşünmesin?! Tabii ki CHP bu gelişmesiyle halkın umudu olmaktan çıkıyor. Yeni sömürge ekonomisinde, sallanan, ayakta durmak için çırpınan, emperyalizmle bütünleşmiş tekelci burjuvazinin umudu haline geliyor. Daha bugünden tekelci burjuvazi için CHP **büyük umut** olmuştur.

GELİŞMELER HANGİ YÖNDE OLACAKTIR

Tekelci burjuvaziye verilen bu umutla beraber, açık faşizm çözümünü ikinci plana ittiği, seçimleri iktidar krizini çözmede bir yol olarak denemeye karar verdiği bugün gelişmeler hangi yönde olacaktır?

Kurumsal faşizm halka baskı ve terör uygulamaya devam edecektir. Faşist milislerin güvenlik kuvvetleriyle koordine saldırıları sürecektir. **Bu saldırıları tekelci burjuvazinin bir kanadının eylemi olarak değerlendirmek yanlıştır. Bir bütün olarak, tekelci burjuvazinin devlet iktidarını faşistleştirme politikasının sonucu olarak değerlendirmek zorunludur.** Bu yolla faşizme kitle temeli yaratmayı, nisbi demokrasi unsurlarıyla değiştirmeyi amaçlayan emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin faşist taarruzu sürecektir.

CHP'nin iktidara gelmek için, genel seçimlerden iktidar olarak çıkma hesaplarıyla, faşizmin saldırısını, MC'nin uygulamalarını seçim propoganda malzemesi olarak değerlendirmek ve kullanmak işinden başka bir şey yok. Örneğin, CHP'nin üniversitelerin kapatılması politikası, "**işte MC üniversiteleri okunamaz hale soktu**" propagandasından başka bir amaca hizmet etmiyor. Halbuki, üniversitelere yönelen polis-faşist organize taarruzu, buraları faşist yuvalar haline getirmek ve gençlik kitlesi içinde terör yoluyla taban elde etmek, terör yoluyla kitleyi tarafsızlaştırmak, pasifize etmek, sesini çıkaramaz hale sokmak amacına hizmet ediyor. Bunun önüne ancak gençlik kitlesini aktifbir biçimde anti-faşist mücadeleye sokmakla geçilebilir; yoksa üniversiteyi kapatıp faşistlere boyun eğme yoluyla değil. Bunun gibi, faşizmin halka saldırıları karşısında CHP, halkı "**genel seçimlere kadar sabredin ve seçimlerde bize oy verin**" diyerek pasifize ediyor. Halkı savunmasız bırakıyor. Umutlarını CHP'ye bağlamaları ve beklemelerinden başka bir şey önermiyor. CHP'nin bu politikası oligarşinin saldırgan politikasını tamamlayarak onunla uyuşuyor. Faşizmin saldırıları, halkın bölük pörçük olmasını, direncinin kırılmasını; kendini savunamaz bir durumda teslim olmasını, itaat etmesini hedefliyor. Bu yolla oligarşi, iktidarını tehdit edecek bir halk hareketine engel olmak istiyor. Oligarşi, iktidar alternatifi bir halk hareketinin örgütlenmesine engel olmak, halkın düzen partileri safında toplanmasını sağlamak sonuçlarını elde ederek amacına ulaşacağını çok iyi biliyor. İşte, CHP'nin teslimiyet öneren politikası bu bakımdan faşizmin politikasıyla çakışıyor. CHP "**halkın saflarından**" faşizmin değirmenine su taşıyor.

GÖREVLERİMİZ

Bugüne kadar olduğu gibi, halkı faşizme karşı aktif mücadeleye sokmak için çalışmalıyız. Devam edecek olan faşist saldırılar karşısında halkın bölük pörçük, sistemsiz ve örgütsüz savunmasını toparlamak, onu örgütlü bir savunma durumuna dönüştürmek için yoğun bir çalışmaya daha bilinçli devam etmeliyiz. Sonra, halkın aktif savunmasını, sistemli ve örgütlü savunmayı faşizme karşı bir karşı-taarruz biçimine yükseltebilmek için bugünden bütün çabamızla çalışmalıyız. bu çalışmalarımız da önemli sayılacak başarılar elde etmemiz, "**halkın umudu CHP**" hayallerini yıkarak, ilerlememize sıkı bir biçimde bağlıdır. Halka CHP'nin bugün tekelci burjuvazinin umudu haline geldiğini anlatmalıyız. CHP iktidarlarıyla faşizmin yenilemeyeceğini; CHP'nin halkı faşizme karşı savunmasız ve silahsız bırakarak hakim sınıfların gaddarca sömürü ve zulümlerini kolaylaştırıcı bir rol oynadığını açıklamalıyız.

Ayrıca, CHP hükümet olsa ne olacaktır? Devlet içinde örgütlü faşizm yok olacak mıdır? KSD'ciler ve diğer bir çok grup bir CHP iktidarıyla faşizmin tehlike olmaktan çıkacağını düşünüyorlar.(4) Herhalde faşizmi MHP olarak görüyorlar."..**hazır iktidarda söz ve pay sahibi olma...**" sözlerinden bu anlaşılıyor. Aynı zamanda, faşizmi tekelci burjuvazinin bir kanadının desteklediğini ileri sürebiliyorlar. Bir CHP iktidarıyla MİT, kontr-gerilla, CIA'nın ordu ve güvenlik kuvvetleri içindeki faaliyetleri son bulacak mıdır? İşkenceciler cezalandırılacak, devlet kurumlarından atılacak mıdır? Kısacası devlet içinde yerleşik faşizme dokunulabilecek midir, yok edebilecek midir? Hiç sanmıyoruz. (Hükümet ettiği zamanda CHP. bir işkenceci doktor üsteğmeni bile tayin ettirememiştir.)

Olsa olsa CHP iktidar olunca, devlet içindeki faşist kurumlar eylemlerini şiddete nispeten az yer vererek sürdürürler veya bir adım geri atarlar (veya saldırılar artabilir.) Ama hiç bir zaman bunlar bir CHP iktidarı ile sökülüp atılamazlar. Şu veya bu siyasi sebeple her zaman işletilmeye, en gaddarca işletilmeye hazır bir biçimde hayatlarına devam ederler. O halde böyle bir durum faşizme karşı mücadeleyi gündemden kaldırır mı? Hayır. Bir takım insanların zannettiği gibi, bir CHP iktidarı faşizmin yenilgisi değildir. Faşizmin yenilgisi ancak halkın demokratik iktidarıyla mümkün olabilir. Sözünü ettiğimiz tür bir gelişme tabii ki bizim faşizme karşı mücadele taktiklerimizde bir takım değişiklikler ortaya çıkaracaktır. Örneğin, bu faşist çetelerin yok edilmesi, işkencecilerin cezalandırılması, faşist kurumların ortadan kaldırılması için daha etken ve insiyatifli bir çabaya girmek gerekecektir.

Halkın anti-faşist mücadelesini örgütlemek, bu mücadeleyi demokratik halk iktidarı çözümüne götürebilmek, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim programına oturtabilmek yolunda "**sol**"dan gelen çok önemli engellerle de uğraşmak durumundayız. Bunların başında, halka hedef şaşırtan, mücadeleyi saptıran siyasetlerle uğraşmak geliyor. Bu yanlış siyasetlerin etkilerini asgariye indirmeliyiz. Anti-faşist mücadelenin karşısına "**provakasyon mantığı**" ile çıkan, pasifizm öneren, mücadeleyi "**burjuva demokrasisi**"ni koruma ve geliştirme olarak kavrayan, dolayısı ile kitlelere faşizm karşısında teslimiyet öneren revizyonist politikalarla uğraşmak, onları etkisizleştirmek gerekiyor. Yine "**sosyal emperyalizm**", "**sosyal faşizm**" teorileriyle hedef şaşırtan; hattâ esas mücadele "**yükselen** 'sosyal emperyalizme' **ve** 'sosyal faşizme' **karşı olmalıdır**" diyen gruplara karşı yoğun bir ideolojik mücadele verilmelidir.

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK

---

(1) Bu çatışmaların somut ekonomik kaynakları, ekonominin dayandığı dar boğazda tekel grupları için vazgeçilmez çıkarların neler olduğu ayrı bir yazı konusu olmalıdır.
(2) Devrimci Gençlik Dergisi Sayı. 5 'Başyazı'
(3) Demrimci Gençlik Dergisi Aynı yazı
(4) "...Bugün oligarşiye karşı değil ama faşizme karşı yanımıza çekebileceğimiz güçler hiç de az değildir... Fakat faşizm bir tehlike olmaktan geçici olsa da çıkınca ille de anti-oligarşik mücadelemiz başarıya Ulaşacaktır diye bir zorunluluk yoktur." (AYÖD ve görüşlerimiz broşürü)
Bu ileri (!) görüşlü arkadaşlar faşizmin "iktidarda söz ve pay sahibi" olmasıyla herhalde MHP'yi kast ediyorlar. Dolayısıyla MHP'siz veya MC dışında bir hükümeti yani CHP hükümeti faşizmi iktidardan düşürecek, onu tehlike olmaktan çıkaracak zannediyorlar.

YERALTI MADEN-İŞ'İN ve MADEN İŞÇİSİNİN MÜCADELESİNİ HİÇ BİR GÜÇ DURDURAMAZ

2 Ocak gününü 3 Ocağa bağlayan gece Yeraltı Maden-İş sendikası başkanına ve sendika toplu sözleşme uzmanına silahlı bir saldırı düzenlenmiştir. Daha öncede sendikanın çeşitli şubelerine yöneltilen bu saldırıların amacı devrimci sendikacılık ve maden işçilerinin örgütlenmesi yolunda kararlı adımlarla ileriliyen Yeraltı Maden-İş'i yok etmektir. Bu konuda bir basın açıklaması yayınlıyan sendikanın bu açıklamasını aynen yayınlıyoruz.

"Örgütümüz Yeraltı Maden-İŞ Sendikası'na, son günlerde hızlanan saldırı ve baskıları görüşmek üzere, Merkez Yürütme Kurulumuz dün basın yoluyla aktarmayı uygun görmüştür.

GENEL BAŞKAN ÇETİN UYGUR'A KALLEŞÇE SALDIRILMIŞTIR.

Çarşamba günü saat 01.00 sularında Çetin Uygur, Toplu İş Sözleşmesi uzmanının ve Maden Mühendisleri Odası Genel Sekreteri Maden Yüksek Mühendisi Yalçın Çilingir ve Maden Yüksek Mühendisi Tayfun Özuslu ile Halk Sok. No. 4/1'deki evinde sohbet ederken dışardan kurşun yağmuruna tutulmuştur. Ve yaylım ateşi ile Çetin Uygur'un iki kolu kırılmış, ayrıca sırtından ve çenesinden yaralanmıştır. Yalçın Çilingir ile Tayfun Özuslu ise çeşitli yerlerinden yaralanmışlardır.

Bu kalleş saldırının bir tertip olduğuna kuşku yoktur. Ve kimlerden olmasa bile nerden ve neden geldiği bellidir. Suluova'da Büyük Çeltek Kömür İşletmesi vardır. İşletmenin açılış tarihi 1969'dur. Patron, geçilen bu kısa zaman içinde işletme ile Suluova girişinde 17 milyon liralık bir turistik tesis kurmuş ve diğer işletmelere de ortak oluvermiştir. Patronun böylesine kısa zaman içinde abat olmasının başlıca nedeni maden işçilerini asgari ücretten çalıştırmasından gelmektedir. İşçilerin asgari ücretten öte başka hakları da yoktur. Sosyal haklarının esamileri bile okunmaz olmuştur. Çalışma ortamları rezil bir düzenbazlığın çarkında dönmektedir. Maden işçilerinin bu işletmede sigortasız bile çalıştırıldıkları olmuş ve en demokratik en yasal hakları olan sendikalaşma girişimlerinden uzak tutulmuşlardır. Bu, bütünüyle zorbalıktır. Fakat patron tarafından da hiç eksik edilmemiştir. İşte bu maden işçileri geçtiğimiz haftalarda sendikamız Yeraltı-Maden-İş'e katılmışlar ve bilinçli mücadelelerine yönelmişlerdir. Ve bu patronu küplere bindirivermiştir. Derhal elebaşı diye bellediği işçileri işten atmış ve diğer işçilerden de direniş ile karşılık görmüştür. Ve bu onu iyice kudurganlaştırmıştır. Öyleki bir ara işçileri toplamış ve "Bu Ocak benim nikahlı karımdır. Sendikalarla onu paylaşmam. Gerekirse her türlü işi yaparım, yine paylaşmam." hezeyanını savuruvermiştir. Daha sonra da 91 işçiyi işten çıkararak kanunsuz lokavtın yolunu tutuvermiştir.

Sendikamız bu maden işçilerinin direnişlerini en aktif bir biçimde desteklemiştir.

GEÇMİŞİN KİN TORTUSU KIMILDAMIŞTIR.

Bilindiği gibi, madencilik işkolu belalı bir işkoludur. Sarı sendikacıların denetimlerindedir. Bir eli mafya ile faşist milislerde ve bir eli de siyasal iktidarlarla yerli-yabancı patronlarda dolanan sendikacılar egemenliklerini sürdürmektedirler.

Bu nedenle geçen yıl başarıya ulaşan Yeni Çeltek grevimiz ilkin bu tür kimseleri alevlendirmiş ve cihata çıkarmıştır. Çevrenin parababaları ve tekmil zorba takımını da böylesi çeteler etrafında birleştirilmiştir.

Yeni Çeltek'teki başarılı mücadele grev bitimi de devam etmiş, saldırıları defedip, işçileri ve sendikayı aradan çıkarmak isteyen parababalarıyla zorba takımına yem olmamıştır. Bu, işçilere ve emekçi halka özellikle yoksul köylülere örnek olmuştur.

Yani Yeni Çeltek'in yaktığı ve yücelttiği bir meşale vardır. Ve bir de giderek sivrilen, cinnet duvarlarına çarpan kin tortusu vardır. Ve de gelişen ortamda bu kinini kusmanın pundunu yakalama içindedir.

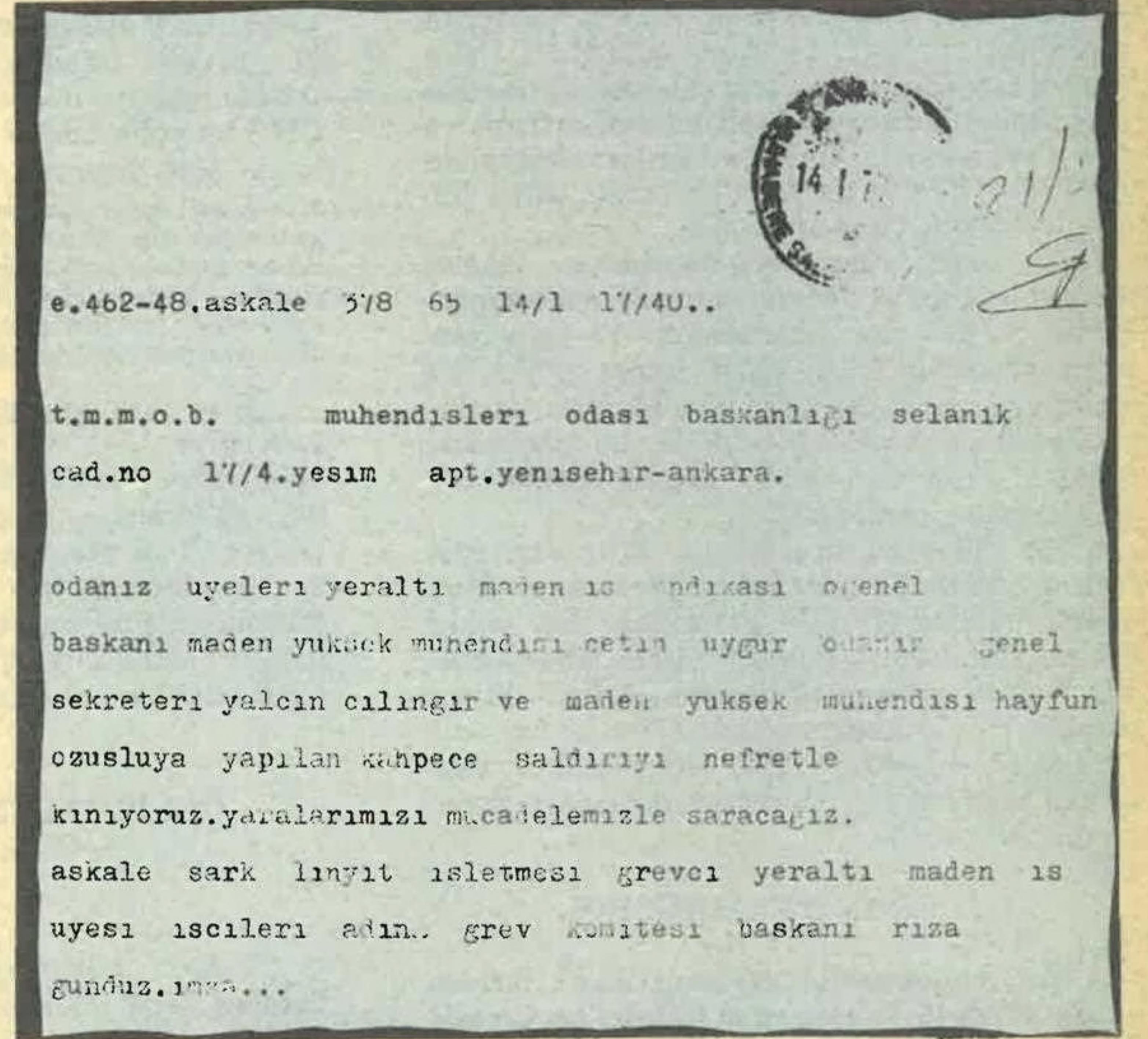
OLAYLAR ZİNCİRİ VE ERİŞİLEMEYEN HEDEF

Çetin Uygur'a yağdırılan kurşunlardan önce saldırıların fiili izlerine Suluova'da rastlanmıştır. Büyük Çeltek işçileri şanlı direnişlerine başladıklarında ve Yeraltı-Maden-İş direnişi aktif bir biçimde desteklediğinde, Suluova'nın trafiğinde özellikle de "iş bitiren" kimselerin yoğunlaştığı karaltılar çoğalmıştır. Sendikamızın Suluova'daki Amasya Şubemize 3 kişinin silahlı saldırı d enemeleri olmuş ve fakat püskürtülmüşlerdi. Ertesi günü, Yeni Çeltek işyerinde "işçi düşmanlığı, bölücülük ve patron hempalığına" devam ettikleri için işyeri Disiplin Kurulu kararı ile ta Kasım ayında işten uzaklaştırılan 22 kişi zorla ve saldırı ile işletmeye girmek istemişler ve tüm maden işçilerinin tepkileri ile karşılaşmışlardır.

Tehdit telefonlarının ve sövgü mektuplarının sözünü bile etmek gereksiz.

İşte Salı'yı Çarşamba'ya bağlayan gece Genel Başkan Çetin Uygur ve evindeki arkadaşlara yağdırılan kurşun yağmuruna gelene kadar fiili saldırılardan bir kaç tanesi bunlardır. İşyerlerine yapılan saldırılar kendilerine yeterli sonuç vermediği için aynı saldırıyı Genel merkez'de yapmak ve bunu Çetin Uygur'dan başlatmak Genel Merkez'i de çökertmeyi amaçladıklarını göstermektedir. Yani hedef gene Yeraltı Maden-İş

Çünkü Yeraltı-Maden-ış, maden işçilerinin söz ve karar sahibi oldukları, kendi toplu sözleşme taslaklarını kendilerinin hazırlayıp kendilerinin sözleşme masalarına oturdukları, eylem kararlarını kendilerinin tabandan oluşturdukları ve yürürlüğe koydukları devrimci bir sendikadır. İşçi sınıfının bilimini temel eylem klavuzu edinmiştir. Ve işçi sınıfının yüz kusur yıllık pratiklerinden dersler çıkarmaktadır. Ve de Maden işçilerinin hızla birleştikleri bir mücadele silahıdır. Hedefine en zor şartlanda bile koşabilen devrimci bir örgüttür. Yeraltı-Maden-İş, bugün Tomarza'da, Ermenek'de, Belbaşı'nda devam ettirdiği fiili örgütleme çalışmaları ile patronların önüne dikilmekte, sarı sendikaları parçalamakta ve devrimci adı altındaki sınıf uzlaşmacısı sendikaları da açığa çıkarmaktadır. Bütün bunlar yerli-yabancı patronların ve onların düzleminde beliren şer güçlerin işine gelmemiştir. Başından beri yasa, yönetmelik v.s. yollardan gösterdikleri engellemeler kendilerine yetmediği için saldırıları kurşunlamalara dönüştürmüşlerdir.

e.462-48.askale 578 65 14/1 17/40..

t.m.m.o.b. muhendısleri odası baskanlığı selanık cad.no 17/4.yesım apt.yenısehır-ankara.

odanız uyelerı yeraltı maden ıs sendıkası genel baskanı maden yuksek muhendısı cetın uygur odanız genel sekreterı yalcın cılıngır ve maden yuksek muhendısı hayfun ozusluya yapılan kahpece saldırıyı nefretle kınıyoruz.yaralarımızı mucadelemızle saracagız.

askale sark lınyıt ısletmesı grevcı yeraltı maden ıs uyesı ıscılerı adın.. grev komitesı baskanı rıza gunduz.[illegible]...

SALDIRILAR BİZLERİ DURDURAMAZ

Elbet ki, Yeraltı-Maden-İş'e yöneltilen kalleş saldırılar, kurşunlamalar, cana kastetmeler, ülkemizde işçilere, köylülere, devrimci gençlere emekçi halkın devrimci örgütlerine karşı yoğunlaştırılan faşizmin bir parçasıdır.

İşçi sınıfı ve önderlerine uzanan eller, işçi sınıfının bilinçli ve örgütlü mücadelesi ile yoksul köylüyle ve emekçi halkla dayanışması ile kırılacaktır.

Yeraltı Maden-İş'i saldırılar yolundan döndüremez.

Saldırıları bizleri yıldıramıyacaktır. Yaralarımızı devrimci mücadelemizle sarıyoruz ve sarmaya devam edeceğiz.

AŞKALE'DE GREV

Erzurum Aşkale ilçesinde yiğit bir mücadele başladı 2 Ocak günü. Sabah saat sekizde gece vardiyası işi bırakmış, gündüz vardiyası da ocaklara inmemiştir. Grev başlamıştır.

TKİ'ye bağlı Aşkale Linyit İşletmesinde 487 işçi çalışmaktadır. İşyerinin durumu, tek kelimeyle, esaret kampı niteliğindedir. İş güvenliği yoktur, can güvenliği, sağlık güvenliği gibi kavramlardan eser bile yoktur. Üstüne üstlük ücretler oldukça düşüktür. Yani maden işçisi adam yerine bile konulmamaktadır.

Bugüne kadar TKİ patronunun sömürücü, soyguncu ve gaddar tutumu ve bu tutuma paralel girişim içinde bulunan Türk-İş'e bağlı Türkiye Maden İşçi Sendikası Federasyonuna üye Doğu Maden-İş, işçilere böylesi ağır zulmü reva görmüşlerdir.

İşte, gücünü; birliğinden, örgütlülüğünden ve eylemine klavuz olan sınıf bilincinden alan Yeraltı Maden-İş, böylesi bir karanlık tabloyu aydınlatmaya yönelmiş bulunmaktadır.

Yeraltı Maden-İş Sendikası yayınladığı açıklamasında, grev kararının alınışını şöyle anlatıyor:

"Şimdi karakışın ortasıdır. İşletme; çevre illere, ilçelere, askeri birliklere, şeker fabrikasına, çimento fabrikasına ve bazen köylülere kömür vermektedir. Ve de biz kömür üretimini, satışını durduruyoruz. Yakacak sıkıntısı daha bir artacaktır. Fakat bunun sorumlusu sendikamız ve üyesi maden işçileri değildir. Çümkü, biz toplu iş sözleşmesi yetkisini aldık, işçi arkadaşlarımız konsey konsey toplanıp tartışarak, bilerek, öğrenerek dertlerini dile getiren toplu iş sözleşmesi taslağını hazırladılar. Bu , örgütümüzün yetkili kademelerinde incelenerek kesin karara bağlandı. Ve TKİ patronunu sözleşme görüşmelerine çağırdık, gelmedi. Erzurum Bölge Çalışma Müdürlüğü nezdinde görüşmelerin yer-gün tesbiti için toplantıya çağırdık, gelmedi. E. Bölge Çalışma Müdürlüğü Uzlaştırma Kurulunun oluşturulması için 275 sayılı yasanın 15. maddesi gereği toplantıya çağırdık, gelmedi. Sendikamız grev kararı aldı, altı işgünü bekledi, biraz daha beklemeyi uzattı, gene bir ses-seda çıkmadı. Artık işçi arkadaşların çalacak başka bir kapısı kalmamıştır. GREV'İ fiilen uygulamak gerekecektir.

Biz, genel merkezden, yetkili arkadaşlarımızla bir haftadır bu sorun için burdayız. Aşkale ve çevresinde gerekli görüşmeleri yaptık. Konuyu vardiya vardiya işçi arkadaşlarımıza götürdük, tartıştık, kararlara vardık. Köylere uzandık, durumu görüştük, ortak görüşlere vardık. Ve sendikamızın Aşkale şubesinin daha başından beri sürdürdüğü etkin çalışmasının ışığında birleştirdik.

kararımız; GREV kararını uygulamak olmuştur."

Maden İşçilerinin doğuda yaktığı bu devrimci ışığı kimse söndüremeyecektir.